

Εικόνες για Αλλού: Το 1985, μόλις είδα την ταινία *Τόπος* της Αντουανέττας Αγγελίδη, μάζεψα όσες φωτογραφίες μπορούσα από αυτήν (ακόμα και παράνομα) και τις έκανα κάδρα για το σπίτι μου. Μετά έγραψα και δημοσίευσα κάπου για την ταινία αυτή: «Η απόλυτη συμμετρία, η έντονη αντίθεση των χρωμάτων, η αδιαφανής και μπρούτζινη καμπυλότητα των προσώπων και των σωμάτων, οι πτυχώσεις των υφασμάτων, οι στιλιζαρισμένες κινήσεις, η αναλογική (γεωμετρική) κανονικότητα των σχημάτων, των φιγούρων, των γραμμών και η διευθέτησή τους μέσα στο χώρο, ή μάλλον στον τόπο της εικόνας, είναι τέτοια που επιφέρουν τον εγκλεισμό τους μέσα σ' αυτόν, αποκλείοντας κάθε νοηματική σχέση με οτιδήποτε τους είναι εξωτερικό. Γι' αυτό και η κίνηση είναι εδώ, ένας αναδιπλασιασμός της εικόνας-τόπου επί τον εαυτό της. Και η ίδια η ταινία εμφανίζεται ως ένας αισθητικά ομοιογενής τόπος συνύπαρξης εικόνων, μέσα στις οποίες και δια των οποίων εντοπίζεται – παριστάνεται – παροντοποιείται το ανεντόπιστο – το απαράστατο – το απόν...». Και κατέληγα: «Αυτός ο τρόπος κινηματογράφησης και σκηνο-θετικής διευθέτησης των πλάνων της είναι μάλλον άγρια πρωτόγονος παρά 'προχωρημένος', καθώς είναι οργανωμένος με μια μέθοδο διαδοχής ταμπλό-βιβάν που μια εσωτερική σημασιακή πρόθεση τα συνέχει και τα εμψυχώνει. Πρόκειται για εκείνη την παιδική επιθυμία που υπάρχει μέσα στον καθένα μας και η οποία αρνεί-

ται τη θνητή και περιορισμένη μας ύπαρξη, εκείνο το φάντασμα παντοδυναμίας που μας κάνει να ποθούμε να ζωντανέψουμε τις εικόνες, να εμψυχήσουμε ζωή στις ακίνητες μορφές, να κάνουμε τα αγάλματα να χορέψουν, να αναστήσουμε τη νεκρή μητέρα στο φέρετρο, να εναντιωθούμε στο ανεπίστρεπτο του χρόνου, να επαναφέρουμε τη χαμένη ζωή, να νικήσουμε το θάνατο. Αυτή η επιθυμία που, απόλυτα μάταιη στην πραγματική ζωή, βρίσκει κάποτε μια εφήμερη και φανταστική πραγματοποίησή της στον κινηματογράφο ή το έργο τέχνης εν γένει. Αλίμονο όμως, μόνον εκεί.» Σήμερα αντιγράφω αυτά τα λόγια γιατί δεν μπορώ πια να ξαναγράψω με αυτόν τον τρόπο. Και περιμένω να έρθει η εποχή που στους τοίχους των σπιτιών μας, αντί για κάδρα με στατικές εικόνες, θα έχουμε κάδρα-οθόνες που θα προβάλλουν μόνιμα κινούμενες εικόνες, όχι επειδή θα αφηγούνται κάτι αλλά για την ομορφιά τους –και το άνοιγμά τους σ' ένα Αλλού. Όπως είναι οι δικές της εικόνες... **του Σωτήρη Ζήκου**

Διαβάστε σήμερα:

- 04** Στρογγυλό τραπέζι για το Μεξικάνικο Κινηματογράφο και το Masterclass των Merlin Crossingham και Jill Keough
- 05** Γιατί ένας άνθρωπος που μουλιάζει καιρό δε θα γίνει ποτέ κροκόδειλος, μας λέει ο Σοτιγκί Κουγιατέ της Jury
- 06** *Το κορίτσι Ταξιδιώτης* από την Ιρλανδία στο Διεθνές Διαγωνιστικό και ο Zhang Lu μας λέει γιατί έγινε σκηνοθέτης
- 07** *Μια νύχτα* στην Τεχεράνη στο Διεθνές Διαγωνιστικό και ο Thomas Clay πρεσβεύει ένα άλλο είδος πίστης στην Αγγλία σήμερα
- 09** Η ηθοποιός Natacha Régnier της Jury μας μιλάει για το είδος των ταινιών που την ενδιαφέρει
- 10** Ο σκηνοθέτης Luis Mandoki μας μιλάει για την ταινία του *Αθώες φωνές* στο Μεξικάνικο Κινηματογράφο
- 12** Ο σκηνοθέτης Bradley Beesley της ταινίας *Flaming Lips: Ατράμπα φρικιά* σε Πρώτο Πλάνο και οι ταινίες της ημέρας στις Ημέρες Ανεξαρτησίας
- 13** Η Georgina Riedel μιλάει για τις ταινίες που έβλεπε παλιότερα και πώς ήθελε να γίνει ο θηλυκός Γκοντάρ
- 15** Ο σκηνοθέτης Δημήτρης Αθανίτης και ο μουσικός Άκης Δασούτης μιλούν για την *Πόλη των θαυμάτων*
- 16** Ο σκηνοθέτης Νίκος Γραμματικός, ο ηθοποιός Βαγγέλης Μουρίκης και ο μουσικός Μπάμπης Παπαδόπουλος μιλούν για την *Αγρύπνια*
- 17** Ο σκηνοθέτης Γιάννης Διαμαντόπουλος και ο μουσικός Διονύσης Τσακνής μιλούν για το *Γαλάζιο φόρεμα*
- 21** *Τα μίλα του Αδάμ* του Anders Thomas Jensen και *Allegro* του Christoffer Boe στο Νέο Δανέζικο Κινηματογράφο
- 22** Fest Forward: The 46th International Thessaloniki Film Festival in english

Αντουανέττα Αγγελίδη

“Θα άφηνα ανοικτό το χαρακτηρισμό των ταινιών μου στους θεατές τους.

Εξ' άλλου τους έχουν δώσει, μέχρι τώρα, πολλά ονόματα: «εικαστικός», «δοκιμιακός», «στοχασμός σε εικόνες», «εικονοποιημένες έννοιες εν κινήσει», «ποίηση και θεώρημα», «σπαρασσόμενος τόπος μνήμης»”

Αντουανέττα Αγγελίδη

46th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson πρωταγωνιστεί στο 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 18-27 Νοεμβρίου 2005 • www.filmfestival.gr

www.jameson.gr

Μαγικές εικόνες που
έρχονται να δώσουν μια
άλλη διάσταση στην
καθημερινότητά μας. 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης. Η έμπνευση
παίρνει δεκάδες μορφές και
γίνεται δημιουργία σε μια
πόλη που γιορτάζει. Το
Jameson, χορηγός των
«Βραβείων Κοινού
καλύτερης Ξένης και
Ελληνικής ταινίας»
υποστηρίζει δυναμικά αυτή
τη μεγάλη εκδήλωση.
Εσείς απλά, ζηήστε στον
μαγικό κόσμο του
κινηματογράφου και
απολαύστε ξεχωριστές
στιγμές, παρέα
με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

Απολαύστε υπεύθυνα

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Play	3,846	3,005	3,426
2. Backstage	3,331	3,828	3,580
3. Βορινές πολιτείες	3,100	2,886	2,993
4. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
5. Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι	3,868	4,185	4,027
6. Καρπός στα στάχια	3,317	3,219	3,268
7. Ερωτευμένοι	2,851	3,373	3,112
8. Αίμα	2,701		
9. Πώς περνάν οι ώρες	3,250		
10. Γλυκιά μνήμη			
11. Μια νύχτα			
12. Το κορίτσι ταξιδιώτης			
13. Μαύρη βούρτσα			
14. Η ευτυχία του άλλου			

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Ο Άλλος	3,962	3,753	3,858
2. Η νοσταλγός	4,325	4,362	4,344
3. Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος	3,555		
4. Η χορωδία του Χαρίτωνα	4,612		
5. Λιούμπη	3,943	3,899	3,921
6. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
7. Το Κακό	3,054		
8. Το πήδημα του Κατσαντώνη	4,000		
9. Λουκουμάδες με μέλι	3,563	3,467	3,515
10. Η εύκολη Λία	3,372	3,330	3,351
11. Το όνειρο του Ικάρου	3,734	3,327	3,531
12. Black μπέεε...	4,030		
13. Όμηρος	4,291	3,861	4,076
14. Εκτός σχεδίου	4,026		
15. Τσίου...	4,254	4,520	4,387
16. Θυμάμαι	4,068	3,722	3,895
17. Buzzz	4,034		
18. Το όνειρο του σκύλου	3,846		
19. Κακολύρι	3,878		
20. Γλυκιά μνήμη			
21. Η πόλη των θαυμάτων			
22. Αγρόπνια			
23. Γαλάζιο φόρεμα			
24. Υποβρύχιος έρωτας			
25. The zero years			
26. Η καρδιά του κτήνους			
27. Κι αν φύγω θα ξανάρθω			

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Από τάφο σε τάφο	3,412	4,234	3,823
2. Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι;	4,132	4,249	4,190
3. Δύο κορίτσια	3,826	3,802	3,814
4. Απώλεσθέντα	3,957		
5. Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου	4,231		
6. Η πτώση του αγγέλου	2,725		
7. Lady Zee	3,407		
8. Κορώνα-γράμματα	3,178		
9. Ο Κοκούμι	3,686		
10. Πήγαινε δυτικά	4,391		
11. Kontakt	4,229		
12. Ρίνα			
13. Ο ήχος της πόλης			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μία ελληνική ταινία που συμμετέχει στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και σε μία ξένη ή ελληνική ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού προγράμματος. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μία ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του προγράμματος «Ματιές στα Βαλκάνια». Οι συμμετοχές των ταινιών είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί
τον Όμιλο EUROMEDICA για την πολύτιμη βοήθειά του

EUROMEDICA

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ • ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 46ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 178 • ΠΕΜΠΤΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2005

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΥΖΑΚΗ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΑΙΔΟΥ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΣΕ, ΕΛΙΝΤΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΠΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ,

ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ • ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΚΡΑΤΣΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ • website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Σαν ήρωες του σινεμά Χωμένοι βαθιά σε ιστορίες της οθόνης

Βροχές και καταγίδες στο λιμάνι.

• Imagine all the people living for today... uh uh uh... Ήταν ονειροπόλος αλλά δεν ήταν και ο μόνος. Περπατώντας στις προβλήτες, νιώθω ακριβώς αυτό το πράγμα. Το τώρα. Το παρόν. Το εδώ. Το πιο μακρινό μέλλον που μπορώ να φανταστώ είναι το «σήμερα το απόγευμα». Σε ποια αίθουσα θα μπω... Κάπου εκεί σταματάει ο χρόνος. Πιο πέρα δεν υπάρχει, δεν θα υπάρξει. Ναι, οκέι, θα έρθει και το μετά. Αλλά μέχρι τότε, δεν δίνω και δεν θα δώσω δεκάρα τσακιστή. Αφήστε με ελεύθερο να στριφογυρίζω στη χωροχρονόδη (τι μεγάλη και ωραία λέξη...) του φεστιβάλ...

• Και μια νύχτα ζωντάνεψε η αποθήκη, μέχρι τελικής πτώσης. Τζάμπα οινοπνεύματα για το staff πάρτι!!! Το πάρτι του προσωπικού. Κι ήταν όλοι εκεί και πίνανε και στριμλώνονταν και χορεύανε και κορίτσια και αγόρια και ζέστη και όλοι μαζί ένα κουλουβάχατο μες τη μουσική και παλμός και ρυθμός και ανάθεμα η ώρα και η στιγμή που πρέπει να οδηγώ νηφάλιος και να ξυπνώ κάθε μέρα πρωί και νομίζω ότι ήρθε η ώρα κάπου εδώ να βάλω μια τελεία.

• Μου θύμιζε εράσμος πάρτι! Είναι που είχε τόσους ξένους, που χορεύανε με αυτόν τον ιδιαίτερα απλελευθερωμένο και ξέφρενο δεν-με-νοιάζει-τι-θα-πουνε-οι-άλλοι-για-μένα τρόπο κουνώντας τα άκρα τους προς όλες τις μεριές φτιάχνοντας μια εικόνα τόσο ακομπλεξάριστη... Όχι, σαν εμάς (Χμμ, να χορέψω; Κι αν δεν χορεύω καλά; Αχ, τι θα πούνε οι φίλοι μου)... Και μες το πλήθος ο Κόντρα Ξύρισμα Λοτζ Κέριγκαν Ξεβιδωνόταν στο χορό και δίπλα του ο (ασααχ... τι γλυκός που είναι ο κύριος) Ζορζ Χωραφάς έφτιαχνε το δικό του σόου. Και ξέρετε πώς έπαιρνε το ποτό του; Περιμένοντας στην ουρά μαζί με όλους τους θνητούς, έχοντας κρεμασμένο το καρτελάκι «Πρέζιντεντ» στο λαιμό του. Μικρές λεπτομέρειες πολιτισμού...

• *Man push cart* του Ραμίν Μπαχράνι. Όταν η μυθοπλασία μπλέκεται με την πραγματικότητα... Ο τύπος της ταινίας σέρνει ένα καρότσι πουλώντας καφέ και ντόνατς. Για συμπλήρωμα, πού και πού πλασάρε και καμιά τσόντα. Σε κάποια φάση, λοιπόν, λέει ο νάνος εργάτη του δρόμου: «8 δολάρια η μία, 15 οι δύο». Ένας περαστικός ακούει το αλισβερίσι και ειρωνεύεται. «Σιγά... εγώ τις βρίσκω με 4 δολάρια». Όλοι ήταν ηθοποιοί, εκτός από τον περαστικό που δεν πήρε πρέφα ότι γυριζόταν ταινία! Πώς μπορούσε να μείνει έξω από την ταινία μια τόσο αυθεντική ατάκα;

• Τελικά, το Masterclass έκπληξη δεν έγινε από τον Στίβεν Σίγκαλ... Ήταν η Τζιλ Κίο και ο μάγος Μέρλιν Κρόσνχαμ από την

ταινία έκπληξη *Wallace & Gromit in the curse of the were-rabbit* που είναι animation. Κινούμενες πλαστελίνες. Ο απόλυτος δημιουργικός μαζοχισμός. Στήνουν τις πλαστελίνες και τις φωτογραφίζουν. Αν σκεφτείτε ότι χρειάζονται τουλάχιστον 24 φωτογραφίες για ένα δευτερόλεπτο και πως μάλιστα για μια τρομερή λεπτοδουλειά, καταλαβαίνετε πόσα μπλουζάκια αλλάζουν οι τύποι καθημερινά από τον ιδρώτα...

• Κι εξηγώ ακόμα περισσότερο για να με πιστέψετε. Ένας animator μπορεί να φτιάξει το πολύ 1,5 δευτερόλεπτο την ημέρα. Ο στόχος για τη συγκεκριμένη ταινία ήταν τα 2 λεπτά την εβδομάδα, ενώ συνολικά δούλεψαν 470 (ή μήπως 417; Χα! Είπε seventeen ή seventy; Η αιώνια

Τζιλ Κίο: Πάιρντ ο Μέρλιν την πλαστελίνη, φτιάχνει αυτήν την κούκλα που μοιάζει πολύ με το μπαρμπαδελάκι του 45ου... Όχι! Είπαμε, όχι για το παρελθόν!

Εννιά κορίτσια από το σταφ-πάρτι, και ανάμεσά τους ο αναπληρωτής Μπαρδάν. Ποιος είναι;

απορία...) άτομα και ξεδουτέθηκαν 40 εκατομμύρια δολάρια. Μα τω Τουαττή... ζόρικο.

• Όταν ο Στοράρο απαντάει σε μια ερώτηση, δίνει ρέστα. Είναι εκπληκτική η δομή του λόγου του. Δίχως να σκεφτεί, ξεκινάει αυτοματοποιημένα με μια εισαγωγή, δίνει την εντύπωση ότι έχει ξεχάσει την ερώτηση, μπαίνει θριαμβευτικά στο κυρίως θέμα και σκοράρει στο συμπέρασμα με απόλυτη διαύγεια που μόνο μετά από χρόνια εμπειρίας μπορεί να αποκτήσει κανείς. Το ζουμί πάντως για την ψηφιακή τεχνολογία (που τείνει να γίνει καθεστώς στην Ελλάδα) είναι το εξής: «...είναι εκπληκτικό να μπορείς να δεις τις εικόνες αμέσως μόλις τις γυρίσεις [...] είναι επικίνδυνο, όμως, επειδή νομίζει κανείς πως ό,τι είναι εκεί το βλέπει, ενώ δεν σκέφτεται πώς θα έπρεπε να ειπωθεί [...] νομίζει κανείς ότι δεν χρειάζεται να

σπουδάσει κι ότι δεν χρειάζεται κανέναν [...] το κακό πλέον με την τεχνολογία είναι ότι το τεχνικό κομμάτι είναι πιο ανεπτυγμένο από τη ματιά...». Έλεγα κι εγώ να λουφάρω μια ψηφιακή και να γυρίσω το μεγάλο αριστούργημα... αλλά... πού κότσια τώρα...

• *Black μπρεσε...* ο τίτλος του ντοκιμαντέρ του Μαραγκού. «Σαν να λέμε μαύρο πρόβατο. Η φωνή ενός υποταγμένου νεοέλληνα ήρωα, που συμπεριφέρεται σαν πρόβατο». Κι εγώ νιώθω πρόβατο. Μασουλάω χορτάρι και ασυναίσθητα υποτάσσομαι σε οποιαδήποτε βλακεία μου πλασάρουν με τακτ. Ο μόνος τρόπος για να σταματήσω να είμαι πρόβατο είναι να αποδεχτώ καταρχήν την προβατίλα μου. Μάθημα πρώτο: είμαι πρόβατο. Μάθημα δεύτερο: σταματώ να βελάζω. Μάθημα τρίτο: σηκώνομαι στα δυο πόδια. Μάθημα τέταρτο: μαθαίνω να μιλάω και να λέω όχι. Τα υπόλοιπα 3823 μαθήματα, προσεχώς, όταν θα βγάλω βιβλίο...

• Και είπε ο Κολλάτος για το *Θυμάμαι*: «δεν είναι ντοκιμαντέρ, γιατί όχι μόνο γυρίζω ό,τι θέλω, αλλά κι επιλέγω ό,τι θέλω. Είναι η δική μου αλήθεια». Κι επέλεξε για σκηνηγό της ταινίας του τη σκηνηγό ενός άδειου θεάτρου «...για να μπορέσουν να κάτσουν οι θεατές του κινηματογράφου». Ποιητική εξήγηση. Είχε προηγηθεί μια διάλου ποιητική έξαρση α λα Κολλάτος. Όσοι ήταν στο καφέ είδαν και άκουσαν και ο καθένας σκέφτηκε κι έκρινε με τα δικά του κριτήρια.

Ζορζ: Ορίστε, έβγαλα το καρτελάκι του Πρέζιντεντ και παραδίνομαι.

• «Η ηρωίνη είναι πρέζα, η ητλεόραση είναι πρέζα, η ε-Κορίτσια (voice off): Απάνω του! Ξουσία είναι πρέζα». Ο ήρωας του *Τσίου*, ο ηρωινομανής που ψάχνει τη δική του πρέζα δεκαπενταετησίως στην Αθήνα (ας πρόσεχε...) «ήταν προϊόν αυτοσχεδιασμού» λέει ο Παπαδημητράτος. Υπάρχουν πολύ χειρότερες πρέζες από αυτές των ναρκωτικών, συμπληρώνω εγώ. Τουλάχιστον στα ναρκωτικά, ο εχθρός είναι η ουσία και ο θύτης ένας. Ενώ στην πρέζα της τι βεις (εγώ το κλινό: η τι βι, της τι βεις) και της εξουσίας... τζίζους κράιστ... πίνουν να πρωτοβάλεις σε κέντρο απεξάρτησης; Πώς πάει εκείνο το τραγουδι: «Δώ» μου το παυσίπονό μου τώρα...

• *Tale of two sisters*. Αρκετοί τα έκαναν πάνω τους στην αίθουσα. Θα γυρίσει και στο χόλιγουντ από την Dreamworks, είπε ο Κιμ Τζι-γουν. Στοιχημα ένα σάντουιτς γαλοπούλα ότι θα τα κάνουν να τα μούτρα τους...

• Η *Mania* του Πανουσόπουλου κυκλοφόρησε κάποτε σε 800 κόπιες στην Ινδία! Πειρατικά, βέβαια. Είχε σταλεί η ταινία σ' ένα φεστιβάλ και μετά... Ινδία είναι αυτή... δεν τρώνε αγελάδες και βλέπουν ταινίες... έχει κι 1 δις κόσμο πλέον... ε, όλο και μερικές χιλιάδες θα την ειδαν... δεν είναι και λίγο...

Συγκέντρωση εθελοντών: 31+1 κορίτσια (μαζί με τη Δέσποινα) και 2+2 αγόρια (μαζί με τον Πρόεδρο και τον Πλακίδα).

• «Μια κοπέλα που περπατά είναι πραγματική αλλά σέρνει μια φαντασία». Αν δεν ακούγεται ιδιαίτερα καλό, είναι επειδή το έβγαλα εγώ. Ο Κιμ Τζι-γουν λέει κάτι καλύτερο: «για 'μένα δεν υπάρχει όριο μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας. Κατά κάποιο

τρόπο, το κοινό βλέπει την πραγματικότητα μέσα από τη φαντασία...». Ποια είναι η διαφορά μας; Αυτός λέγεται Κιμ Τζι-γουν και κάνει ταινίες, εγώ λέγομαι Sotiris Babatzim και γράφω τελίτσες...

• Υπάρχουν και εθελοντές!!! Ανάθεμα το φιλότιμό τους! Μαζεύτηκαν στο καφέ καμιά τριανταριά κοπέλες και... δύο... μόνο δύο... αγόρια και πούραταν οικογενειακά και με νάζι στο φακό. Η πρώτη φορά, ίσως, που τόσα κεφάλια από τον πάνω όροφο κούταξαν προς τα κάτω...

• Σας το λέω από τώρα πού θα γίνει της μουρλής το βράδυ. *Η νεκρή νύφη του Τιμ Μπάρτον*. Μην σφραγιάξετε, θα βγει και στις αίθουσες. Άλλο είναι, όμως, αυτό που θέλω να πω και είναι μόνο για τους ΑΦΤ (Ανώμυμος Φίλους Τιμ). Βλέποντας το τέλειερ δεν μου θύμισε τόσο το Χριστουγενιάρικο εφιλάτι με εκείνη την κοκαλιέρα κολοκύθα με την οποία τόσο ταυτίστηκα (για δύο χρόνια έλεγα: «είμαι ένας κολοκύθας»), αλλά κυρίως με μια μικρού μήκους animation από τα σπουδαστικά του χρόνια. Vincent. Ένα μικρό αριστούργημα, με αφήγηση Βίνσεντ Πράις και άμεση αναφορά στο «Κοράκι» του Έντγκαρ Άλαν Πόε. Αν δεν το έχετε δει, περπατήστε γη και ουρανούς, παρακαλέστε θεούς και δαίμονες και δείτε το!

• Όσο για την Πέμπτη... Το βραδάκι έχει ένα πάρτι (δεν σας λέω πούσους, δεν σας λέω πούσους... να το ψάξετε, αν σας ενδιαφέρει) και μέχρι τότε, εντάξει, το παραδέχομαι... ταινίες. Θα φουσκώσουν τα μάτια μου, θα τρυπήσει η κοιλιά μου από τους καφέδες και θα μπω σε κανά τσίρκο τεράτων να περιοδεύω στον κόσμο... να βγάλω λεφτά, για να μπορώ να βλέπω κι άλλες ταινίες... είναι η πρέζα μου... ταινίες... μμμ... δώ» μου μια μεγκλα-τζιδική ταινία, ρε φιλαράκι...

Sotiris Babatzim (donkhotis@hotmail.com)

24 ΠΕΜΠΤΗ • THURSDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	TONIA MARKETAKI	FRIDA LIAPPA	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	ODEON - PLATIA
<p>11:00 Documentaries Κακολύρι 5/44... η ιστορία μιας μέρας / Kakolyri 5/44... i istoria mias meras - 75' Σταύρος Ιωάννου / Stavros Ioannou, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>13:00 Feature Films Η πόλη των Θουμάτων / I poli ton thumaton - 85' Δημήτρης Αθανιάς / Dimitri Athanitis, Greece 2005 O.V. Greek, English/English sub.</p> <p>15:00 International Competition Μια νύχτα / Yek Shah - 90' Niki Karimi, Iran 2005 O.V. Farsi/English sub.</p> <p>17:15 Feature Films Αγρόπνια / Agrypnia - 99' Νίκος Γραμματικός / Nikos Grammatikos, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>19:30 International Competition - Focus on New Irish Cinema Το κορίτσι Ταξιδιώτης / Pavee Lackeen - 87' Perry O'Gden, Ireland 2005 O.V. English/English sub.</p> <p>22:00 Feature Films Γαλάζιο φάρμα / Galazio farma - 108' Γιάννης Διαμαντόπουλος / Yannis Diamantopoulos, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>24:00 Special Screenings Η νεκρή νύφη του Τιμ Μπάρτον / Tim Burton's Corpse Bride - 75' Tim Burton, Mike Johnson, UK 2005 O.V. English/English sub.</p>	<p>11:00 George Panoussopoulos Tribute Τηλεοπτικές Παραγωγές / TV Productions - 24' Αβραόμ ενγίνησε Ισαάκ... / Avraam egenisse Isaac... - 15' Greece 1967, Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos • O.V. Greek</p> <p>12:00 Spotlights Τιμητική Εκδήλωση Χρήστος Βακαλόπουλος / Honourary Ceremony Christos Vakalopoulos / Όλγα Ρόμπορντς / Olga Robards - 89' Greece 1989 • O.V. Greek/French sub.</p> <p>15:00 Someone to Watch Χα! Χα! Πολύ αστέρι / Funny Ha Ha - 89' Andrew Bujalski, USA 2003 • O.V. English</p> <p>17:00 Young Americans Το καλοκαίρι των κοριτσιών Γκαρσία / How the Garcia Girls Spent their Summer - 125' Georgina Riedel, USA 2005 O.V. English, Spanish/English sub.</p> <p>19:30 Antonietta Angelidi Tribute Τιμητική Εκδήλωση Αντουανέττα Αγγελιδή / Honourary Ceremony Antonietta Angelidi Τόπος / Topos - 85' Greece 1985 • O.V. Greek/French sub.</p> <p>22:00 ID-05 Περιμένοντας / Attente - 90' Rashid Masharawi, Palestine - France 2005 O.V. Arabic/English sub.</p> <p>24:00 Kim Jee-woon Tribute Φανερόνομα / Coming Out - 40' Kim Jee-woon, 2000 • O.V. Korean/English sub. Μια ήσυχη οικογένεια / Choyonghan Kajok - 99' Kim Jee-woon, South Korea 1998 O.V. Korean/English sub.</p>	<p>11:00 Nico Papatakis Tribute Gloria Mundi - 92' Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis, France 1975/2005.</p> <p>13:00 Documentaries Buzz - 120' Σπύρος Ν. Ταρσάρης / Spiro N.Taraviras, Greece 2005 O.V. English</p> <p>15:30 Feature Films Το όνειρο του σκύλου / Το oniro tou skylou - 88' Αγγελος Φραντζής / Angelos Frantzis, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>17:45 International Competition - Feature Films Γλυκιά νιμνή / Glykia nimni - 99' Κυριάκος Κατζουράκης / Kyriakos Katzourakis, Greece 2005 O.V. Greek, Russian/English sub.</p> <p>20:00 Spotlight on Olia Lazaridou Το στίγμα / Stigma - 100' Παύλος Τάσιος / Pavlos Tassios, Greece 1982 O.V. Greek/English sub.</p> <p>22:15 George Panoussopoulos Tribute Spotlight on Aris Retsof Mania / Mania - 88' Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos, Greece 1985 O.V. Greek/English sub.</p> <p>24:00 Midnight Screenings Ρουλεμάν / Rouleman - 80' Πάνος Καρκαβέτας / Panos Karkanevatos, Greece 2004 O.V. Greek/English sub.</p>	<p>11:00 Special Screenings Face Addict - 112' Edo Bertoglio, Italy - Switzerland 2005 O.V. English</p> <p>13:30 Patrice Chereau Tribute Gabrielle - 90' Patrice Chereau, France - Italy 2005 O.V. French/English sub.</p> <p>16:00 International Competition Πώς περνάν οι ώρες / Como pasan las horas - 85' Ines De Oliveira Cezar, Argentina 2005 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>18:00 Hou Hsiao-hsien Tribute Μια εποχή να ζήσεις και μια εποχή για να πεθάνεις / Tongnian Wangshi - 38' Hou Hsiao-hsien, Taiwan 1985 O.V. Mandarin, Hakka/English sub.</p> <p>21:00 Michael Winterbottom Tribute Τιμητική Εκδήλωση Μάικλ Ουίντερμποτομ / Honourary Ceremony Michael Winterbottom Τρίστραμ Σάντι:Μια ιστορία γι' αγρίους / Tristram Shandy: A Cock and Bull Story - 91' O.V. English</p> <p>23:00 International Competition - Mexican Cinema Aima / Sangre - 90' Amal Escalante, Mexico - France 2005 O.V. Spanish/English sub.</p>	<p>13:00 Focus on New Danish Cinema Το μήλο του Αδάμ / Adams Aebler - 94' Edo Bertoglio, Italy - Switzerland 2005 O.V. Danish/English sub.</p> <p>15:30 Seijun Suzuki Tribute Γεννημένος δολοφόνος / Koroshi No Rakurin - 91' Seijun Suzuki, Japan 1967 O.V. Japanese/English sub.</p> <p>18:00 ID-05 Ηλιόλουστη πόλη / Slunecni Stat - 95' Martin Sulik, Czech Republic-Slovakia 2005 O.V. Slovak, Czech/English sub.</p> <p>20:30 ID-05 Μεϊνε μαζί μου / Be With Me - 90' Eric Kho, Singapore 2005 O.V. Cantonese, English, Hokkien, Mandarin/English sub.</p> <p>23:00 Special Event Flaming Lips: Ατρόμητα φρικιά / Fearless Freaks - 103' Bradley Beesley, USA 2005 O.V. English</p>	<p>11:00 Balkan Survey Main Selection Lady Zee / Leidy Zi - 104' Georgi Djulgerov, Bulgaria 2005 O.V. Bulgarian/English sub.</p> <p>13:15 Mexican Cinema Οι κάκτοι / Los Magueyes - 10' Ruben Gamez, Mexico 1962 O.V. Spanish</p> <p>Η μουσική συνταγή (English sub.) / La Formula Secreta - 45' Ruben Gamez, Mexico 1964 O.V. Spanish</p> <p>Σελάν Μέχικο / Salon Mexico - 91' Emilio Fernandez (French sub.), Mexico 1948 O.V. Spanish</p> <p>16:15 Mexican Cinema Ακατόβλητο Μεξικό / Reed, Mexico insurgente - 111' Paul Leduc, Mexico 1970 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>18:30 Focus on New Danish Cinema Ο Κινέζος / Kinamand - 88' Henrik Ruben Genz, Denmark 2005 O.V. Danish/English sub.</p> <p>20:30 Focus on New Irish Cinema Ο Αντρω κι ο Πολ / Adam & Paul - 85' Lenny Abrahamson, Ireland 2004 O.V. English</p> <p>23:00 Focus on New Danish Cinema Allegro - 88' Christoffer Boe, Denmark 2005 O.V. Danish/English sub.</p>	<p>15:00 Michael Winterbottom Tribute Σε θέλω / I want you - 87' Michael Winterbottom, UK 1998 O.V. English</p> <p>17:30 Vittorio Storaro Tribute Αγκοθα / Agatha - 105' Michael Apted, UK 1979 O.V. English</p> <p>20:00 Patrice Chereau Tribute Hotel de France - 100' Patrice Chereau, France 1987 O.V. French/English sub.</p> <p>22:30 Mexican Cinema Αβώς φωνές / Voces Inocentes - 120' Luis Mandoki, Mexico - USA - Puerto Rico 2004 O.V. Spanish/English sub.</p>

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΤΡΑΠΕΖΙ: ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Με μερικούς από του σημαντικότερους εκπροσώπους της σύγχρονης μεξικανικής κινηματογραφίας, μιας κινηματογραφίας που κινείται με άνεση μεταξύ mainstream Χόλιγουντ και εθνικής ταυτότητας, πραγματοποιήθηκε χθες το μεσημέρι στην αίθουσα Σταύρος Τορνές η συζήτηση με θέμα τον μεξικανικό κινηματογράφο.

Την εισαγωγή στο στρογγυλό τραπέζι έκανε ο υπεύθυνος του αφιερώματος Αλέξης Γρίβας, ο οποίος, αφού παρουσίασε τους ομιλητές, έδωσε σύντομα και περιεκτικά μια εικόνα για τη συνολική κατάσταση της μεξικανικής κινηματογραφίας, η οποία, όπως προέκυψε και από τη συζήτηση που ακολούθησε, έχει εντυπωσιακά πολλά κοινά στοιχεία με τη δική μας εθνική κινηματογραφία. Η διαφορά είναι ότι αρκετοί από τους σύγχρονους μεξικανούς κινηματογραφιστές έχουν «μεταναστεύσει» μόνιμα ή προσωρινά στο Χόλιγουντ, όπως οι Luis Mandoki (*Χάρι Πότερ και ο αιχμάλωτος του Αζκαμπάν*), Alfonso Cuaron (*Θέλω και τη μαμά σου*), Carlos Reygadas, Amat Escalante κ.ά., οι οποίοι ωστόσο, όπως τονίστηκε στη συζήτηση, πάντοτε επιστρέφουν και κάνουν ταινίες και στο Μεξικό.

Ο Leonardo Garcia Tsao αναφέρθηκε στο θέμα της ασυνέχειας και ασυνέπειας που κατά την ά-

ποψη του χαρακτηρίζει τον σύγχρονο μεξικανικό κινηματογράφο. Ο ετήσιος όγκος της παραγωγής είναι εξαιρετικά μικρός σε σχέση με το μέγεθος της χώρας, ενώ από τις ταινίες που γίνονται, πολύ λίγες φτάνουν στις αίθουσες. Η Susana Lopez Aranda συμφώνησε απολύτως με την άποψη αυτή, επισημαίνοντας επί πλέον ότι τα τελευταία χρόνια, λόγω περικοπών των επιδοτήσεων που σχετίζονται με τις διεθνείς συνθήκες περί ανταγωνισμού, η έλλειψη της υποστήριξης έχει σταδιακά οδηγήσει σε κατάρρευση τη μεξικανική κινηματογραφία. «Πριν από λίγα χρόνια, θάψαμε τη μεξικανική κινηματογραφία», είπε χαρακτηριστικά. Υπάρχουν σήμερα δύο Ταμεία που τη στηρίζουν, ένα για εμπορικές κι ένα για καλλιτεχνικές ταινίες. Το ύψος της ενίσχυσης φτάνει σε ποσοστό περίπου 50% του κόστους παραγωγής της ταινίας. Ωστόσο, όπως

επεσήμανε ο Jaime Romandia, τα ποσά που εγκρίνονται δεν δίνονται ποτέ στο ακέραιο.

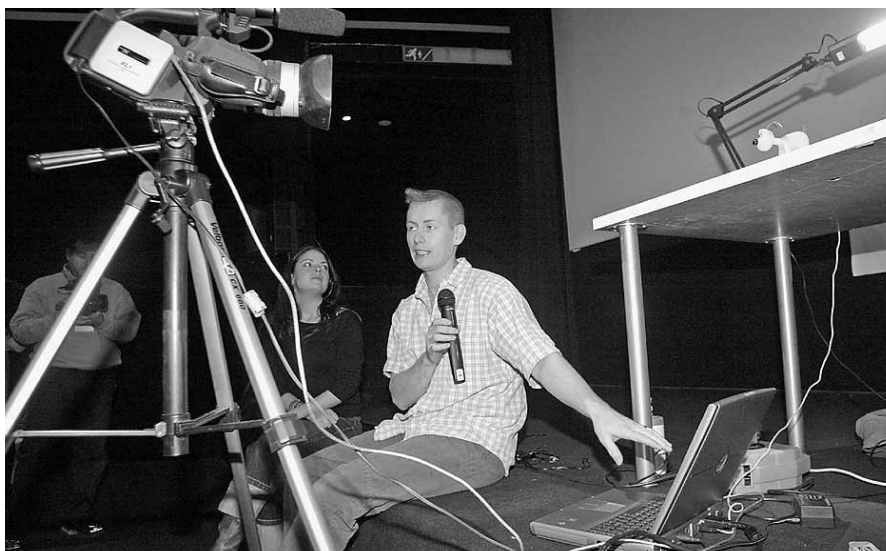
Αξίζει να αναφέρουμε τον αριθμό των ταινιών που παράγονται σε ετήσια βάση στο Μεξικό: Από 29 ταινίες το 2000, το 2003 έγιναν 19 ταινίες, 36 το 2004 και περίπου 45 το 2005. Δηλαδή, λίγες περισσότερες από τον μέσο όρο της ελληνικής ετήσιας παραγωγής σε μια χώρα που ο πληθυσμός

της είναι δεκαπλάσιος από τον δικό μας. Ο Carlos Reygadas, που έχει ήδη σκηνοθετήσει έξι ταινίες μεγάλου μήκους, μίλησε για άνιση μεταχείριση των σκηνοθετών από το σύστημα. «Οι μεξικανοί διανομείς ελέγχονται από το Χόλιγουντ», είπε. Εμείς και οι παραγωγοί παίρνουμε το μικρότερο ποσοστό από την εκμετάλλευση της ταινίας και μάλιστα το παίρνουμε τελευταίοι. «Αν οι παραγωγοί και οι σκηνοθέτες πάρνουν τα χρήματά τους τελευταίοι, αντιλαμβάνεστε τι συμβαίνει με τους σεναριογράφους», πρόσθεσε ο Carlos Cuaron. Οι συζητήσεις για τις εθνικές κινηματογραφίες θα συνεχιστούν στην Τέντα με τη συζήτηση για τον Νέο Δανέζικο Κινηματογράφο την Πέμπτη 24/11 στις 7:00 μ.μ. και αυτήν για τον Νέο Ιρλανδικό Κινηματογράφο την Παρασκευή 25/11 στις 7:00 μ.μ.

MASTERCLASS: Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΟΥ ANIMATION ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ WALLACE & GROMIT

Ο Merlin Crossingham και η Jill Keogh, συντελεστές της νέας ταινίας κινουμένων σχεδίων του βρετανού σκηνοθέτη Nick Park (σκηνοθέτης της επιτυχίας *Οι κόττες τό 'σκασαν* και βραβευμένου με τρία Όσκαρ για τις μικρού μήκους ταινίες του με ήρωες τους Wallace & Gromit), παρουσίασαν χθες στην αίθουσα Τζον Κασσαβέτης την τεχνική που χρησιμοποίησαν για την ταινία που στις 8 Δεκεμβρίου βγαίνει και στις ελληνικές αίθουσες.

Ο Merlin Crossingham, βοηθός σκηνοθέτης στην ταινία, είναι επικεφαλής animator και σκηνοθέτης stop-motion των μοντέλων, ενώ η Jill Keogh είναι σχεδιάστρια των μοντέλων που στη συνέχεια εμψυχώνονται. Η τεχνική που χρησιμοποίησαν είναι γνωστή ως «claymation», δηλαδή κινούμενα σχέδια με μοντέλα από πηλό. Φυσικά, τα αυθεντικά μοντέλα του Wallace & Gromit που είχαν φέρει μαζί τους από την ταινία είναι φτιαγμένα, όχι μόνο από πηλό, αλλά και από διάφορα μοντέρνα και εύπλαστα υλικά. Η διαδικασία της παραγωγής μιας ταινίας με αυτή την τεχνική, εκτός του ότι είναι πολύ χρονοβόρα, έχει δύο μεγάλα και διακριτά στάδια: στο πρώτο δημιουργούνται αναλυτικά όλα τα storyboard, δηλαδή η ταινία ζωγραφίζεται καρέ προς καρέ. Στη συνέχεια γίνονται τα γυρίσματα των σχεδίων αυτών και, τέλος, τα γυρισμένα πλάνα μοντάρνονται. Ουσιαστικά, η ταινία ολοκληρώνεται με σκοπό να δώσει σε αυτό το πρώιμο στάδιο την αίσθηση του τελικού αποτελέσματος. Όπως είπε ο Merlin, «Η ταινία γυρίζεται δύο φορές. Μία για να έχουμε την αίσθησή της και να ξέρουμε πού βαδίζουμε και μία στη μορφή που θα βγει στις αίθουσες». Όσο για τα σκηνικά, αυτά είναι μικροσκοπικά και σε φωτογραφίες που έδειξε ο Merlin με ανθρώπους δίπλα σε αυτά, οι άνθρωποι έμοιαζαν σαν γίγαντες. Η Jill μίλησε αναλυτικά για τον τρόπο με τον οποίο κατασκευάζει τα μοντέλα, τα υλικά που χρησιμοποιεί, καθώς και για το

πόσα αντίτυπα έχει το κάθε μοντέλο, αφού χρειάζεται να «παίζουν» σε διαφορετικές σκηνές την ίδια στιγμή. Στη συνέχεια ο Merlin, χρησιμοποιώντας τον Gromit, έκανε μια επίδειξη του τρόπου με τον οποίο κινεί το μοντέλο, το μοντέλο κινηματογραφείται, και πώς αυτό φαίνεται και α-

ναπαράγεται στην οθόνη. Το συνεργείο που δούλεψε για την ταινία ήταν περίπου 250 άτομα, ενώ στα τελικά ζενερίκ, μαζί με όλους τους συνεργάτες της ταινίας, εμφανίζονται περίπου 470 ονόματα!

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ MASTERCLASSES

Πέμπτη 24 Νοεμβρίου, 11:00 - Αίθουσα Τζον Κασσαβέτης
Masterclass: Αλέξ ΜακΝτάουελ

Σκηνογράφος νέας γενιάς που χρησιμοποιεί την τεχνολογία για τις ανάγκες του production design σε ταινίες όπως: *Fight Club*, *Minority Report*, *The Terminal*, *Charlie and the Chocolate Factory* και *Tim Burton's Corpse Bride*.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Πέμπτη 24 Νοεμβρίου, 19:00 - Τέντα Αγοράς

Νέος Δανέζικος Κινηματογράφος

Δυνατότητες συμπαραγωγής στη Δανία. Ο ρόλος του «δημιουργικού παραγωγού» στη Δανία. Το marketing μιας εθνικής κινηματογραφίας. Η σημασία στο σενάριο και στους ηθοποιούς ως κεντρικό χάρισμα των δανέζικων ταινιών. Εισηγητές: Henning Camre (Διευθύνων Σύμβουλος, Danish Film Institute), Christoffer Boe (σκηνοθέτης), Peter Garde (παραγωγός της Zentropa), Kim Magnusson (Γενικός Διευθυντής της Nordisc Film Productions και Πρόεδρος της Ένωσης Δανών Παραγωγών).

Βικτόρια Αμπρίλ

Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης
 Σάββατο 26 Νοεμβρίου, στις 21:00

Putcheros do Brasil

Η μούσα του Αλμοδοβάρ, Victoria Abril εισβάλλει στον κόσμο της μουσικής «Η Βραζιλιάνικη μουσική είναι χαραγμένη στη μνήμη μου και στο παρελθόν μου, με συνοδεύει απ' τις πρώτες βόλτες μου στο Retiro Park στη Μαδρίτη και τους εφηβικούς μου έρωτες. Στα 70s ήταν η μουσική που όλοι θέλαμε να τραγουδάμε, ήταν το soundtrack της ζωής μου!» λέει η ίδια για τη μουσική που τη σημάδεψε και αποτέλεσε την προσωπική της πρόκληση.

Δεν είναι εύκολο να τραγουδάς Bossa Nova, ειδικά αν έχεις ως σημεία αναφοράς καλλιτέχνες όπως Antonio Carlos Jobim, Joao Gilberto, Ellis Regina και Rosa Passos. Η αισθησιακή φωνή της Victoria Abril ταιριάζει απόλυτα στα υπέροχα τραγούδια που ερμηνεύει, δίνοντας το προσωπικό της στυλ, και καταφέρνει να βάλει σε αναμονή την πολυβραβευμένη υποκριτική της καριέρα για να αφιερωθεί στην μουσική. Ο πρώτος της δίσκος *Putcheros do Brasil*, κυκλοφόρησε μέσα στο 2005 και θα έχετε μια μοναδική ευκαιρία να ακούσετε ζωντανά τα τραγούδια του σε μια βραδιά που αναμένεται μαγική.

Χορηγός: Nova

Προώληση εισιτηρίων: Εκδοτήρια Μεγάλου Μουσικής Θεσσαλονίκης και Εκδοτήρια Πλ. Αριστοτέλους
Τιμές εισιτηρίων: 25€ κανονικό / 15€ φοιτητικό

Μπορεί το όνομά του να σημαίνει «μυστικό ανάμεσα σ' εσένα κι εμένα», εγώ όμως, καθότι μαρτυριάρα, θα σας αποκαλύψω το περιεχόμενο της συζήτησής μου με το «σοφό άνθρωπος της σκηνής» και μέλος της Κριτικής Επιτροπής του Φεστιβάλ. Μάθετε λοιπόν πώς ένας αφρικανός griot βρέθηκε στη σκηνή του Πίτερ Μπρουκ, και γιατί ένα βρεγμένο ξύλο δεν μπορεί ποτέ να γίνει... κροκόδειλος.

Σοτιγκί Κουγιατέ

τα σημαίνουν κάτι. Για παράδειγμα, Κουγιατέ σημαίνει «ένα μυστικό ανάμεσα σ' εσένα κι εμένα».

Εκτός από ηθοποιός, συνθέτης και σκηνοθέτης του θεάτρου, υπήρξατε και δημόσιος υπάλληλος για πάρα πολλά χρόνια στην Αφρική. Πώς συνδυάζονται όλες αυτές οι ιδιότητες με το ρόλο του griot;

Ένας griot κάνει πολλά πράγματα. Λειτουργεί σαν διαμεσολαβητής της κοινότητας, βοηθάει στην αποκατάσταση και διατήρηση της ισορροπίας, οργανώνει και πραγματοποιεί τις τελετές, όπως ένα γάμο για παράδειγμα. Μα, πάνω από όλα, οι griot είναι καλλιτέχνες. Γεννιούνται για να ερμηνεύουν ρόλους, να τραγουδάνε, να χορεύουν. Γιατί, εκτός των άλλων, ήμουν και χορευτής. Έχω μάλιστα διατελέσει καλλιτεχνικός διευθυντής του Εθνικού Μπαλέτου στη χώρα μου. Η δουλειά μου ως δημόσιος υπάλληλος, με βοήθησε να συντηρήσω τη θεατρική ομάδα που είχα φτιάξει τότε και με την οποία, ανέβαζα και δικά μου έργα. Ξέρετε, στην Αφρική δυστυχώς η τέχνη δεν τρέφει τους ανθρώπους της.

Πώς βρέθηκε λοιπόν ένας αφρικανός griot στη σκηνή του Πίτερ Μπρουκ;

Το έχω πει πολλές όταν μου κάνουν αυτήν την ερώτηση. Δεν βρέθηκα εγώ στη σκηνή του Πίτερ. Εκείνος με βρήκε, το Μάιο του 1983, όταν ετοιμάζε τη διασκευή του Μαχαραμαπατά, ενός είδους ινδικής μυθολογίας. Μιλάμε για 12.000 σελίδες, που του πήρε πάνω από δέκα χρόνια προεργασίας για να ανεβάσει στη σκηνή, αφού η θεατρική του εκδοχή θα διαρκούσε γύρω στις εννέα ώρες. Με είδε λοιπόν στην ταινία Les Courage des Autres, ενός αφρικανού σκηνοθέτη, που είχε σαν θέμα τη σκλαβιά.

Του άρεσα, βρήκε το τηλέφωνό μου και... αυτό ήταν. Η παράσταση είχε μεγάλη επιτυχία, ανέβηκε σε δύο εκδόσεις, τη γαλλική και την αγγλική και μ' αυτήν γυρίσαμε όλο τον κόσμο. Ήρθαμε και στην Ελλάδα, στην Αθήνα. Βρήκα μάλιστα άτομα στη Θεσσαλονίκη που με είχαν δει τότε. Ήταν ένας ρόλος δύσκολος, αλλά μέσα από αυτό το έργο, μου δόθηκε η χαρά και η τιμή να γνωρίσω και να συνεργαστώ με 22 αξιόλογους ηθοποιούς από 18 συνολικά εθνικότητες, ανάμεσά τους και τον κ. Χωραφά, τον οποίο θεωρώ πολύ σπουδαίο ηθοποιό του σινεμά, αλλά και του θεάτρου. Τον ίδιο ρόλο τον ερμήνευσα πάλι, λίγα χρόνια αργότερα, όταν το έργο γυρίστηκε και σε ταινία.

Αν και σκηνοθέτης του θεάτρου, στον κινηματογράφο εμφανίζεστε μόνο σαν ηθοποιός. Πώς έτυχε και δεν βρεθήκατε ποτέ πίσω από την κάμερα;

Μπορεί να μην είμαι δημιουργός καμιάς ταινίας, έχω δημιουργήσει όμως... έναν σκηνοθέτη. Το γιο μου, τον Hassan Kouyate. Έχω παίξει σε δύο ταινίες του κι έχω γράψει μουσική γι' αυτόν, όπως και για πολλά άλλα έργα. Πίσω από την κάμερα δεν έχω βρεθεί, νομίζω όμως πως έχω συμβάλει, με τον τρόπο μου, στη συλλογική προσπάθεια που θεωρώ πως απαιτείται για να γίνει μια ταινία.

Πώς βλέπετε τη σημερινή κινηματογραφική παραγωγή της Αφρικής;

Το σινεμά στην Αφρική υποφέρει. Δεν είναι τόσο το πρόβλημα της πε-

νιχρής κρατικής επιχορήγησης, που δεν ευνοεί την παραγωγή, όσο εκείνο της διανομής. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Το Φεστιβάλ αυτό είναι Διεθνές και κατά τη διάρκειά του προβάλλονται ταινίες από πολλές χώρες του κόσμου, στο πρόγραμμά του όμως δεν περιλαμβάνονται αφρικάνικες παραγωγές. Κι αυτό, γιατί οι ταινίες αυτές δεν έχουν τύχη στη διανομή. Παρόλα αυτά, είμαι αισιόδοξος και πιστεύω πως ήδη συντελείται ένα άνοιγμα προς τα εκεί.

Συμμερίζεστε δηλαδή την άποψη πως το σινεμά είναι ένα μέσο επαφής των ανθρώπων με τη διαφορετικότητα;

Φυσικά. Κάθε δραστηριότητα που δίνει τη δυνατότητα σε ανθρώπους από διαφορετικές κουλτούρες να «συναντηθούν», είναι ένα άνοιγμα στη διαφορετικότητα. Κι αυτός ακριβώς είναι και ο ρόλος ενός Φεστιβάλ όπως αυτό εδώ, να επιτρέψει την ανταλλαγή απόψεων και τη γνωριμία μας με το διαφορετικό. Γιατί μόνο μέσα από την επαφή μας με το διαφορετικό μπορούμε να γίνουμε πιο ανεκτικοί στη διαφορετικότητα. Υπάρχει μια ιστορία που μου αρέσει πολύ να διηγούμαι, η οποία λέει πως, από όλα τα δεινά αυτής της ζωής, η άγνοια είναι το μεγαλύτερο, κι από το θάνατο ακόμα. Δεν υπάρχει πιο δυστυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο, από αυτόν που δεν έχει περάσει ποτέ το κατώφλι του σπιτιού του. Το Φεστιβάλ αυτό λοιπόν, σας ξαναλέω, είναι ένας τρόπος να έρθει το κοινό του σε επαφή με άλλες κουλτούρες, μέσω της εικόνας. Ανεξάρτητα από το θέμα μιας ταινίας, εκείνο που θα μείνει τελικά στο θεατή είναι το στοιχείο της πολιτισμικής διαφορής. Μοιάζει σαν το σινεμά να μιλάει για τα στοιχεία της ταυτότητας του δημιουργού της.

Μιας και είστε μέλος της κριτικής επιτροπής του Φεστιβάλ, θα μας πείτε ποιο είναι το στοιχείο εκείνο που για 'σας κάνει μια ταινία να ξεχωρίζει;

Οπωσδήποτε και πάνω από όλα το σενάριο. Αν ο σκηνοθέτης δεν έχει μια καλή ιστορία στα χέρια του, η ταινία δεν θα έχει πολύ μεγάλη τύχη. Το ίδιο θα συμβεί αν δεν δώσει έμφαση στο να δομηθεί σωστά το θέμα του, έτσι ώστε να καταλαβαίνει κι ο θεατής ποιο είναι το μήνυμα που εμπεριέχεται στην ιστορία. Φυσικά, η διανομή των ρόλων και η φωτογραφία, παίζουν εξίσου σημαντικό ρόλο στο τελικό αποτέλεσμα, αλλά χωρίς καλό σενάριο, δεν υπάρχει ταινία.

Και τα γεγονότα στη Γαλλία; Ποιο είναι το μήνυμά αυτής της ιστορίας;

Το πρόβλημα έχει πάρει διαστάσεις από τα μίντια. Όλοι βγαίνουν και λένε την άποψή τους, εντός και εκτός Γαλλίας. Αυτή όμως είναι μια εξέγερση κοινωνική, ενάντια στη δικαιοσύνη. Οι άνθρωποι αυτοί ζουν «σπίτι τους», είναι μετανάστες δεύτερης γενιάς και το μόνο που θέλουν είναι να δουλέψουν για να κερδίσουν τα προς το ζην. Ήταν αναμενόμενο κάποια στιγμή να ξεσπάσουν ταραχές, γιατί δεν μπορεί το γαλλικό κράτος να τους «χρησιμοποιεί» εσαεί χωρίς να τους προσφέρει δικαίωμα στην ισότητα. Και οι ταραχές δεν έχουν καμία σχέση με τις θρησκευτικές διαφορές, όπως ισχυρίζονται κάποιοι. Το θέμα είναι να αποδεχτούμε τη διαφορετικότητα, ακόμα και μέσα στο σπίτι μας. Γιατί ο άνθρωπος είναι σαν το ξύλο μέσα στο νερό: μπορεί να μείνει εκεί πολύ καιρό μουλιάζοντας, όμως ποτέ δεν θα γίνει κροκόδειλος.

Συνέντευξη: Γεωργία Αλεξοπούλου

“ Το Φεστιβάλ αυτό είναι ένας τρόπος να έρθει το κοινό του σε επαφή με άλλες κουλτούρες, μέσω της εικόνας ”

Είναι η πρώτη φορά που έρχεστε στην Ελλάδα;

Όχι, έχω επισκεφθεί πολλές φορές την Ελλάδα, περίπου δέκα. Στη Θεσσαλονίκη βρέθηκα το 1996, επί Πολιτισμικής Πρωτεύουσας, έχω επισκεφθεί όμως πολλές φορές την Αθήνα, όπου έχω και πολλούς φίλους, την Κρήτη, τη Χαλκιδική. Έχω γυρίσει επίσης την Πελοπόννησο, όταν είχα έρθει να κάνω την έρευνά μου στην Επίδαυρο, προκειμένου να ανεβάσω τον Οιδίποδα στο θέατρο. Μπορεί να την ξέρω λίγο, αλλά την αγαπώ τη χώρα σας, όχι μόνο για την ομορφιά της αλλά και, κυρίως, για τους ανθρώπους που γνώρισα εδώ.

Κρατάτε από τρεις χώρες της Αφρικής: το Μάλι, τη Γουινέα και τη Μπουρκίνα Φάσο. Ποια θα λέγατε πως είναι η ιδιαίτερη πατρίδα σας;

Κατάγομαι από μια οικογένεια griot. Οι griot ήταν οι άνθρωποι της φυλής επιφορτισμένοι με το καθήκον να διαφυλάσσουν και εν συνεχεία να μεταβιβάζουν προφορικά την ιστορία της μιας γενιάς στην επόμενη, σαν ένα είδος γενεαλόγων, που περνάνε τη γνώση τους από πατέρα σε γιο. Η περιοχή της δυτικής Αφρικής στην οποία μεγάλωσα, αποτελούσε κάποτε ένα μικρό μόνο μέρος της Αυτοκρατορίας των Μαντέγκα. Σήμερα, η αυτοκρατορία αυτή δεν υπάρχει πια, οπότε μπορώ να πω πως κατάγομαι από το Μάλι, μιας και αυτή είναι η περιοχή που αναπτύχθηκε η δράση των αφηγητών griot. Εκεί, ακόμα και τα ονόμα-

Το κορίτσι Ταξιδιώτης / Pavee lackeen

του Perry Ogden (Ιρλανδία, 2005)

Η ταινία καταφέρνει μια μετωπική, αντικειμενική αλλά και ευαίσθητη σκιαγράφηση μιας δύσκολης κοινωνικής πραγματικότητας που συγκινεί και προβληματίζει

Η ιρλανδική εκδοχή της Ροζέτας και το πορτραίτο μιας περιθωριοποιημένης κοινότητας στη σύγχρονη Ιρλανδία, γνωστής και ως «Ταξιδιώτες», συναντιούνται σε αυτό το low budget κινηματογραφικό ντεμπούτο του φωτογράφου μόδας Πέρι Όγκντεν.

Εγκατεστημένοι σε μια ερημωμένη βιομηχανική περιοχή του Δουβλίνου, οι «Ταξιδιώτες» ξεχωρίζουν από τον υπόλοιπο πληθυσμό της Ιρλανδίας για την κουλτούρα και την γλώσσα τους, ζουν σε συνθήκες τριτοκοσμικής φτώχειας και εξακολουθούν ακόμα και σήμερα να πέφτουν θύματα μιας έντονης προκατάληψης από τους συμπατριώτες τους. Το Κορίτσι Ταξιδιώτης καταγράφει τη σκληρή καθημερινότητά τους μέσα από την ιστορία ενός δεκάχρονου κοριτσιού και της οικογένειάς του, που προσπαθεί να επιβιώσει στην άκρη του κοινωνικού συστήματος με αξιοπρέπεια και περηφάνια, διατηρώντας την ιδιαίτερη ταυτότητά του.

Η ταινία είναι μερικές βδομάδες από τη ζωή της Ουίνι, μιας ζωηρής και ανθεκτικής «Ταξιδιώτισσας» που ζει μαζί με την αλκοολική μητέρα της και τα οκτώ αδέρφια της σε ένα σαραβαλισμένο τροχόσπιτο στην άκρη του δρόμου. Έχοντας αποβληθεί άλλη μία φορά από το σχολείο, γιατί έχει εμπλακεί σε έναν ακόμα καβγά με τους συμμαθητές της, η 10χρονη ηρωίδα σκοτώνει το χρόνο της τριγυρνώντας στα προάστια του Δουβλίνου, σνιφάροντας βενζίνη και κάνοντας μικροκλοπές. Όταν το δημοτικό συμβούλιο της πόλης προσφέρει στην οικογένεια ένα καινούριο σπίτι σε μια δύσκολη κι επικίνδυνη περιοχή της πόλης, μίλια μακριά, η μητέρα αρνείται. Κάποια στιγμή έρχεται η έξωση, που θα στείλει την οικογένεια αναγκαστικά σε ένα καινούριο μέρος που μοιάζει ακόμα χειρότερο από την προηγούμενη κατάσταση. Χωρίς σπίτι, χωρίς τρεχούμενο νερό αλλά και χωρίς πρόσβαση στην κοινωνία, η οδύσσεια των

«Ταξιδιωτών» συνεχίζεται σαν να μην άλλαξε τίποτα. Γυρισμένο σε mini DV με την αισθητική του ντοκιμαντέρ και σε απόλυτα νατουραλιστικό ύφος (επηρεασμένο από τους Βέλγους αδελφούς Νταρντέν), το Κορίτσι Ταξιδιώτης είναι βγαλμένο από την πραγματική ζωή των ηρώων του, οι οποίοι υποδύονται τον ίδιο τους τον εαυτό (οι περισσότεροι ηθοποιοί της ταινίας είναι ερασιτέχνες και μέλη της κοινότητας των ιρλανδών «Ταξιδιωτών»), δίνοντας εξαιρετικές ερμηνείες με σημείο αναφοράς αυτήν της μικρής πρωταγωνίστριας Ουίνι Μόγκαν. Χωρίς τα κλισέ περί πλούσιων και φτωχών, τις ηθικές κρίσεις και τους μελοδραματισμούς που εύκολα εγείρει η απεικόνιση ανθρώπων που ζουν μια δύσκολη ζωή, η ταινία καταφέρει μια μετωπική, αντικειμενική αλλά και ευαίσθητη σκιαγράφηση μιας δύσκολης κοινωνικής πραγματικότητας, που συγκινεί και προβληματίζει. Το φιλμ συμμετείχε επίσης στο τμήμα «Discovery» του φεστιβάλ του Τορόντο.

Τ.Π.

» Ολύμπιον, 19:30

Κάνοντας για πρώτη φορά ταινία στην Κίνα...

Zhang Lu, σκηνοθέτης της ταινίας Καρπός στα στάχυα

Έγινα σκηνοθέτης για να βγαίνω περισσότερο από το σπίτι και για να μιλήσω με περισσότερους ανθρώπους

Ένας λογοτέχνης πίσω από την κάμερα

Είναι δύσκολο να εξηγήσω τι με έκανε να ασχοληθώ με τον κινηματογράφο ως σκηνοθέτης. Είναι σαν να προσπαθώ να εξηγήσω μια ένταση. Απλά, ήμουν έτοιμος να το κάνω. Αν πρέπει να βρω ένα λόγο, αυτός θα ήταν η αναζήτηση ενός πιο υγιούς τρόπου ζωής. Για δέκα χρόνια ήμουν κλεισμένος καθημερινά στο σπίτι κι έγραφα ιστορίες. Πρώτον, δεν πιστεύω ότι αυτό ήταν υγιές και δεύτερον δεν βοηθούσε καθόλου την επικοινωνία με άλλους ανθρώπους. Έγινα λοιπόν σκηνοθέτης για να βγαίνω περισσότερο από το σπίτι και για να μιλήσω με περισσότερους ανθρώπους.

Μια ματιά στην Κινεζοκορεατική μειονότητα

Ο παππούς μου ήταν ένας Κορεάτης μετανάστης στην Κίνα. Σήμερα ζουν στην Κίνα 2 εκατομμύρια Κορεάτες. Αλλά λόγω του πολύ μεγάλου πληθυσμού της χώρας, αυτά τα 2 εκατομμύρια είναι ένα μικρό ποσοστό. Όμως, όταν πάω κάπου, μπορώ να καταλάβω εύκολα τους Κινεζοκορεάτες. Αν μια γυναίκα πουλάει κίμτσι (κορεατικό τουρσί που φτιάχνεται από λαχανικά), μπορώ να καταλάβω ότι κατέγεται από την Κορέα. Και κάθε φορά που τις βλέπω νιώθω ότι είμαστε από το ίδιο σπίτι. Σκέφτομαι τη ζωή τους, αν είναι καλή ή κακή, αν είναι ευτυχισμένη. Ανησυχώ γι' αυτούς τους ανθρώπους, οι οποίοι ανήκουν σήμερα στα χαμηλότερα στρώματα της κινεζικής κοινωνίας. Είναι φτωχοί, ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες αλλά είναι άνθρωποι ευγενικοί και καλόκαρδοι, που δουλεύουν σκληρά. Όταν τους βλέπω, πολλές ιδέες για ιστορίες έρχονται στο μυαλό μου.

Η σημασία των τρένων στην ταινία

Προετοιμάζοντας την ταινία, πήγαμε μαζί με τον φωτογράφο και τους παραγωγούς μου ένα ταξίδι στην εξοχή, λίγο έξω από το Πεκίνο, για να ψάξουμε τις ιδανικές τοποθεσίες για το γύρισμα. Φτάνοντας σε μια πολύ μικρή πόλη, είδα μια μικρή καλύβα και το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα είναι πως εδώ ζουν φτωχοί άνθρωποι, όπως και η ηρωίδα της ταινίας μου. Ήταν μια τυχερή σύμπτωση, καθώς πίσω από την καλύβα υπήρχε ο σταθμός ενός τρένου. Και τότε, μου ήρθε η ιδέα του θορύβου που βιώνουν μέσα τους οι άνθρωποι που διαβιούν σε πολύ άσχημες συνθήκες σε σχέση με τα τρέινα. Ο σταθμός του τρένου είναι ένα μέρος με θόρυβο αλλά επίσης ένα σημείο όπου οι άνθρωποι αναχωρούν για κάπου. Είναι η ιδέα μιας άλλης προοπτικής ζωής, μιας μετακίνησης από έναν άσχημο τόπο σε έναν καλύτερο, καινούριο.

Το οπτικό στυλ της ταινίας

Η ηρωίδα βιώνει μια αγχωτική κατάσταση στη ζωή της. Είναι ένα πρόσωπο απόλυτα παθητικό που δεν αναλαμβάνει καμία δράση. Η χρήση στατικής κάμερας μου επέτρεψε να δείξω αυτήν την ακινησία. Στο τελευταίο μέρος της ταινίας το άλλαξα αυτό. Η λύπη της ηρωίδας την καθιστά τόσο εύθραυστη, που σε μια στιγμή μεγάλου πόνου και απελπισίας αποφασίζει να δράσει με κάποιο τρόπο, έστω και αποτρόπαιο. Πιστεύω όμως ότι θα βρεθεί σε μια καλύτερη ζωή. Γι' αυτό χρησιμοποίησα στο τέλος τη μαύρη οθόνη, όπου ακούγεται μόνο ο ήχος των ποδιών της καθώς πλησιάζει προς τις ράγες του τρένου, ένας ήχος που σταδιακά απομακρύνεται από εμάς για να επιστρέψει αργότερα πιο δυνατά κοντά μας.

Ήθελα να δώσω την αίσθηση της μετακίνησής της από το μέρος όπου έζησε σε ένα άλλο, όπου την περιμένει ένα καλύτερο μέλλον.

Προβλήματα λογοκρισίας

Τώρα, η κινεζική κινηματογραφική αγορά είναι πιο ανοιχτή αλλά αν ήθελα να γυρίσω τελικά αυτήν την ταινία στην Κίνα, θα έπρεπε να αλλάξω κάποια πράγματα που είχα στο μυαλό μου. Το πρώτο είναι οι σκηνές σεξ, οι οποίες δεν έπρεπε να είναι περιγραφικές και κοντινές. Και το δεύτερο είναι ότι πρέπει να κάνω τον αστυνομικό να δείχνει σαν ένας καλοσυνάτος τύπος. Από μικρός είχα έναν χαρακτήρα που αν κάποιος μου ζητούσε να αλλάξω κάτι, δεν θα το έκανα ποτέ. Πιστεύω όμως, ότι θα έρθει μια μέρα, όπου ως σκηνοθέτης θα μπορώ να γυρίσω τις ταινίες μου στην Κίνα χωρίς να κάνω τον παραμικρό συμβιβασμό.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Μια νύχτα / Yek shab

της Niki Karimi (Ιράν, 2005)

Μια περιπλάνηση στους έρημους δρόμους της σημερινής Τεχεράνης μέσα από ένα νυχτερινό road movie συναντήσεων με διαφορετικούς χαρακτήρες, είναι η αφορμή για ένα κομψό φεμινιστικό σχόλιο για την κοινωνική θέση της γυναίκας σε μια ισλαμική κοινωνία, ειπωμένο με τα λόγια των ανδρών, σε αυτή την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της Ιρανής ηθοποιού Νίκι Καρίμι.

Το *Μια Νύχτα* ξεκινάει τη στιγμή που μια νεαρή γυναίκα, η Νέγκαρ, επιστρέφει από τη δουλειά στο μικρό και στενάχωρο διαμέρισμα, το οποίο μοιράζεται με τη μητέρα της. Η επικείμενη ερωτική συνάντηση της μητέρας με τον εραστή της, αναγκάζει την κόρη να βρει κάποιο άλλο μέρος να περάσει το βράδυ. Κατευθύνεται λοιπόν προς το σπίτι της καλύτερης της φίλης και όταν δεν την βρίσκει, αρχίζει να περιφέρεται στην πόλη όλη νύχτα. Στο διάστημα αυτό, η νεαρή ηρώιδα θα βρει προσωρινή στέγη στα αυτοκίνητα τριών ανδρών που θα προσφερθούν να τη πάνε έως την επόμενη στάση της. Τρεις άνδρες, ο καθένας από τους οποίους έχει να πει την δική του ιστορία.

Ένας επιχειρηματίας που πιστεύει στην πολυγαμία των ανδρών από τη φύση τους και στη δημιουργία της γυναίκας από τον θεό με στόχο την απόλαυση των ανδρών, ένας μεσοαστός νευροχειρουργός που τον εγκατέλειψε η αρραβωνιαστικιά του για να πάει στην Αμερική, και ένας δυστυχισμένος νέος άνδρας που παρακολουθεί τη γυναίκα του να τον απατά με τον καλύτερό του φίλο, είναι οι τρεις άγνωστοι στο δρόμο της Νέγκαρ που θα αποκαλύψουν, μέσα από τις συζητήσεις τους μαζί της, πολλά για τις σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών και την ισότητα των δύο φύλων στο σημερινό Ιράν, με αποκορύφωμα το αναπάντεχο φινάλε της ταινίας.

Γνωστή για τους ρόλους επαναστατημένων γυναικών στο ιρανικό σινεμά, η ηθοποιός Νίκι Καρίμι περνάει πίσω από την κάμερα (μετά το μικρό μήκους φιλμάκι *To have and not to have*) για να μιλήσει με ειλικρίνεια και

Γνωστή από τους ρόλους επαναστατημένων γυναικών στο ιρανικό σινεμά, η ηθοποιός Νίκι Καρίμι περνάει πίσω από την κάμερα για να μιλήσει με ειλικρίνεια και ευαισθησία για την αγάπη και τις σχέσεις ανδρών- γυναικών

ευαισθησία για την αγάπη και τις σχέσεις ανδρών – γυναικών κάτω από το κοινωνικό και θρησκευτικό πέπλο της ισλαμικής κουλτούρας. Η δυναμική και ευαίσθητη ερμηνεία της νεαρής πρωταγωνίστριας, η φυσική κινηματογράφηση σε DV του νυχτερινού τοπίου αλλά και οι αντηχήσεις από το Δέκα του Κιαροστάμι αποτελούν τα ατού της «ασυμβίβαστης» αυτής ταινίας, η οποία προβλήθηκε και στις Κάνες, στο τμήμα

Τ.Π.

» *Ολύμπιον*, 15:00

Για ένα άλλο είδος πίστης στην Αγγλία, σήμερα...

Thomas Clay, σκηνοθέτης της ταινίας *Η μεγάλη έκσταση του Ρόμπερτ Καρμάικλ*

Πάντα ήθελα να κάνω ταινίες όπου οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται την κατασκευή αυτού που βλέπουν στην οθόνη, μ' ένα είδος αποστασιοποίησης

Κινηματογραφικές επιρροές και αναφορές
Αν έπρεπε να επιλέξω τις κινηματογραφικές μου αναφορές για τη συγκεκριμένη ταινία, αυτές θα ήταν δύο: Το *Baltazar* του Ρομπέρτ Μπρεσόν για τον τρόπο που δομεί την αφήγησή του και τον αργό, σχεδόν απαθή τρόπο με τον οποίο κινηματογραφεί την αντίδραση των χαρακτήρων, μια εκπληκτική μελέτη πάνω στην παρατήρηση και την αποστασιοποίηση. Και μετά, το *Playtime* του Ζακ Τατί για τον τρόπο που στήνει τα διάφορα στοιχεία μέσα στην κάμερα, έχοντας πολλαπλές περιοχές δράσης μέσα στο ίδιο κάδρο.

Το σοκαριστικό βίαιο φινάλε

Ήταν μέρος του σεναρίου και της αρχικής ιδέας. Μου φάνηκε η κατάλληλη κατάληξη για την ιστορία. Φυσικά είναι πολύ άγρια, αλλά είναι μέρος της επίδρασης της ταινίας και της πραγματικότητας της βίας που υπάρχει στον κόσμο. Η βία υπάρχει κάτω από την επιφάνεια ακόμα και της πιο πολιτισμένης κοινωνίας. Το φινάλε της ταινίας είναι μια αντιπαράσταση σε σχέση με αυτή την πραγματικότητα. Δεν σκεφτόμουν πώς θα αντιδράσουν οι κριτικοί ή οι θεατές. Αν θα σκεφτούν ότι το τραβάω στα άκρα. Ακολούθησα το ένστικτό μου για τη λειτουργία αυτού του φινάλε μέσα στην ταινία.

Η ευκολία της βίας

Πιστεύω σίγουρα πως κάθε άνθρωπος είναι ικανός να ασκήσει σκληρή βία. Ακόμα κι αν αυτό δεν είναι ορατό. Στην Αγγλία υπάρχει μια ιδιότυπη κατάσταση. Η αγριότητα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (ο οποίος έχει μια ουσιαστική θέση μέσα στην ταινία) είχε μια πολύ δυνατή επίδραση σε όλες τις χώρες που βρέθηκαν πολύ κοντά στη βία και την καταστροφή του. Για την Αγγλία, που δεν δέχθηκε εισβολή και δεν αναγκάστηκε να έρθει πρόσωπο με πρόσωπο με αυτή την αγριότητα, τουλάχιστον σε σχέση με τη Γαλλία, υπάρχει ένα είδος αποστασιοποίησης σε αυτό το ζήτημα. Όμως, η εισβολή στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν έδειξε τη βία που κρύβεται μέσα μας. Ακόμα και κατά τη διάρκεια των βρετανικών επιθέσεων, συνεχίζαμε να ζούμε φυσιολογικά σαν να μην συμβαίνει τίποτα, ενώ άνθρωποι πέθαιναν κάθε μέρα. Η βία είναι λοιπόν βαθιά μέσα μας, απλά δεν τη βλέπουμε.

Η χρήση αρχαικού υλικού και επικαίρων στην ταινία

Έχει να κάνει με τον τρόπο που βλέπουμε τους ε-

αυτούς μας στην Αγγλία. Στην ταινία υπάρχουν εικόνας θριάμβου από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όπου η Αγγλία πανηγυρίζει για τη νίκη της. Στην Αγγλία, ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος είναι πολύ δημοφιλής μέχρι σήμερα. Η εικόνα του Τσώρτσιλ να σηματοποιεί με τα χέρια του το σήμα της νίκης, υπογραμμίζει την αίσθηση που έχει και σήμερα η Αγγλία του Μπλερ ότι είναι δύναμη προσφοράς κι ένας καθοριστικός παράγοντας στις διεθνείς σχέσεις. Κι έτσι, ήταν ενδιαφέρον για μένα να αντιμετωπίσω μετωπικά αυτήν την ιδέα, χρησιμοποιώντας απευθείας υλικό των media.

Η συνεργασία με τον Γιώργο Αρβανίτη

Του έδειξα το πρώτο μου φιλμ, του μίλησα για το πρότζεκτ του Ρόμπερτ Καρμάικλ, διάβασε το σενάριο και ενδιαφέρθηκε. Βρήκαμε μαζί τις τοποθεσίες στην Αγγλία, μιλήσαμε για το οπτικό στιλ που ήθελα να επιτύχω στην ταινία και είδα ότι είχαμε τις ίδιες ιδέες. Ήταν σπουδαίο που ήταν διαθέσιμος για την ταινία μου. Ο τομέας τον οποίο ανέλαβε και στον οποίο είναι αυθεντία είναι οι φωτισμοί της ταινίας, αλλά όλα τα κάδρα και οι γωνίες λήψης ήταν δικός μου σχεδιασμός. Όταν έχεις μια ιδέα, έχεις μια φοβερή ικανότητα να την αντιλαμβάνεται και να την πραγματώνει. Και λόγω της εμπειρίας του, ήταν αυτός που πρόσεχε όλες τις λεπτομέρειες και μου υποδείκνυε τα προβλήματα, αν κάτι πήγαινε λάθος. Ήταν σημαντικό που βρισκόταν στο σεντ.

Για το βουκολικό φινάλε της ταινίας και το ινδικό χάικου

Υποθέτω πως, όλοι θα περίμεναν τα παιδιά να συλληφθούν για το αποτρόπαιο έγκλημα που έχουν διαπράξει. Προσωπικά, δεν μου αρέσει ως σκηνοθέτης να δείχνω το προφανές σε μια ταινία, θέλω να αφήνω πράγματα στη φαντασία του θεατή.

Όσον αφορά το τέλος της ταινίας, ήταν φανερό για μένα πως θα συλλαμβάνονταν, οπότε δεν θα είχε ενδιαφέρον να δείξω αυτό. Ήταν καλύτερα να αφήσω την ιδέα ότι τα παιδιά θα αναγεννηθούν μετά την πράξη τους. Γι' αυτό έβαλα τους χαρακτήρες να εξαφανίζονται μέσα στο ηλιοβασίλεμα, αφήνοντας την ιδέα μιας καινούριας μέρας, όπου υποθέτω πως τα πράγματα θα επαναληφθούν με τον ίδιο τρόπο. Ίσως πάλι όχι. Ένας από τους λόγους που χρησιμοποίησα το ινδικό χάικου στο φινάλε, ήταν για να τονίσω τη δυνατότητα μιας εντελώς αντίθετης προοπτικής για τους χαρακτήρες απ' αυτήν της μετα-αυτοκρατορικής καπιταλιστικής ηθικής που υπάρχει σήμερα στην Αγγλία. Ένα άλλο είδος πίστης.

Μια ταινία για την ίδια τη φύση του κινηματογράφου;

Πάντα ήθελα να κάνω ταινίες όπου οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται την κατασκευή αυτού που βλέπουν στην οθόνη, μ' ένα είδος αποστασιοποίησης. Δεν σκόπευα να κάνω κάποιο κήρυγμα για το χειρισμό του θεατή από τα media, αλλά δεν μου αρέσει και η απλούστευση στην παρατήρηση των γεγονότων. Ο καθηγητής κινηματογράφου στην ταινία είναι ένας τρόπος να μιλήσω για την κριτική στάση που πρέπει να έχουμε απέναντι στην εικόνα.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Θέλω

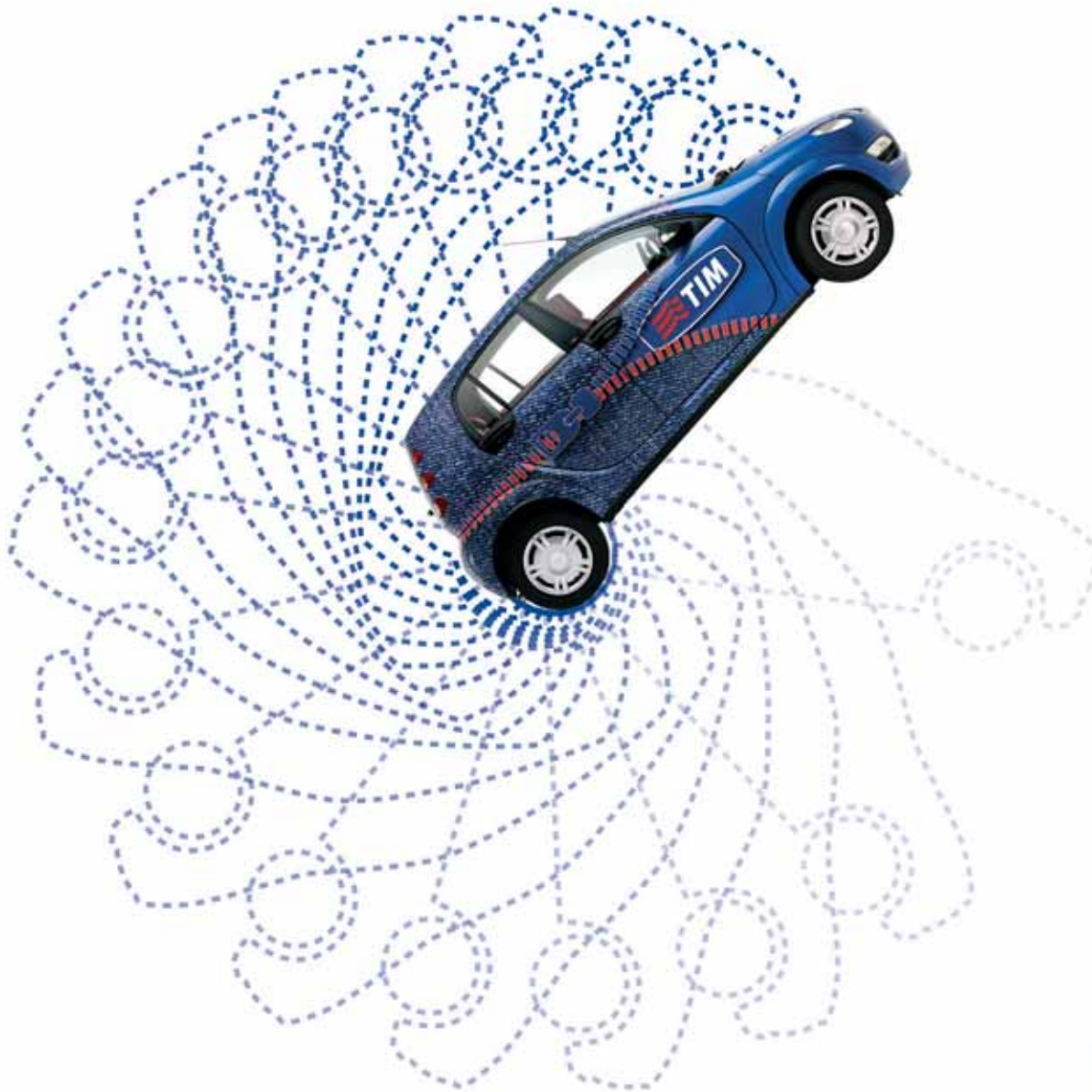
να κερδίσω ένα
smart forfour.

Κάν' το δικό σου τώρα που γυρίζει!

Στείλε τώρα κενό SMS* στο 4444

Η TIM χαρίζει ένα smart forfour τη μέρα, κάθε μέρα!
Ισχύει για συνδρομητές καρτοκινητής και συμβολαίου TIM.
Από 24/10/05 έως 22/12/05

*χρέωση 0,90€/SMS + ΦΠΑ

Δεν υπάρχουν όρια.

Τη γνωρίσαμε όταν ερμήνευσε τη Μαρί στην *Ονειρεμένη ζωή των αγγέλων*. Από τότε, μετά το “δώρο” του Zouca, προχωράει με αργά και σταθερά βήματα. Η πολυβραβευμένη βελγίδα ηθοποιός, μέλος της Κριτικής Επιτροπής, μοιάζει με την πρώτη ματιά εύθραυστη. Μέσα από τη συζήτηση, όμως, αποκαλύπτει σταδιακά έναν κρυμμένο δυναμισμό.

Natacha Régnier

“Πιο πολύ με ενδιαφέρει να επικεντρωθώ στον ποιοτικό κινηματογράφο. Έχω κάνει, για παράδειγμα, ταινίες στο Βέλγιο, στη Γαλλία, στο Κιργιστάν. Αυτό είναι το είδος που με αντιπροσωπεύει”

Γιατί έγινε ηθοποιός

Είναι μια ερώτηση που μου γίνεται συχνά αλλά δεν έχει νόημα γιατί δεν θα μπορούσα ποτέ να κάνω κάτι άλλο. Νιώθω ότι είναι κάτι που υπήρχε πάντα μέσα μου. Είναι κάτι που με παθιάζει κάθε μέρα και περισσότερο. Είχα την τύχη να συναντήσω τους κατάλληλους ανθρώπους ώστε να το ακολουθήσω ως επάγγελμα. Εδώ θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Erick Zouca, σκηνοθέτη της ταινίας *Η ονειρεμένη ζωή των αγγέλων*, με τον οποίο έκανα την πρώτη μου δουλειά.

Η προσέγγιση ενός ρόλου

Υπάρχουν διάφορα στάδια στον τρόπο που προσεγγίζεις ένα ρόλο. Κατ' αρχήν είναι η ανάγνωση του σεναρίου και στη συνέχεια η συνάντηση με τον σκηνοθέτη. Υπάρχει και η δουλειά που κάνεις μόνη σου ώστε να ανακαλύψεις, κυρίως, την προσωπικότητα του ρόλου. Από εκεί και πέρα έχει να κάνει με την επαφή που έχεις με το σκηνοθέτη. Αυτό που μπορεί να με εμπνεύσει είναι σίγουρα ο παρτενέρ. Μετά, κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων πλέον αφήνω να με οδηγήσει η έμπνευση της στιγμής.

Ευρωπαϊκός κινηματογράφος

Στην Ευρώπη υπάρχει ένας πολιτιστικός πλούτος που έρχεται σε αντίθεση με την παγκοσμιοποίηση και την επιβολή του αμερικανικού κινηματογράφου. Εκεί υπάρχουν πολύ συγκεκριμένα στερεότυπα, ενώ η Ευρώπη διατηρεί μια πολιτιστική διαφορετικό-

τητα ως προς τη γλώσσα. Εδώ υπάρχουν πολλά στοιχεία, τα οποία θέλουν να εκφραστούν μέσα από τον κινηματογράφο. Πρέπει πραγματικά να παλέψουμε ώστε οι νέοι ταλαντούχοι κινηματογραφιστές της Ευρώπης να συνεχίσουν να κάνουν ταινίες και να τις προβάλλουν.

Είναι μακριά το Χόλιγουντ;

Θα μπορούσα να δουλέψω στο Χόλιγουντ, αν φυσικά είχα πρόταση από κάποιον σκηνοθέτη που με ενδιαφέρει και σε περίπτωση που έψαχνε εκείνος να με βρει. Προς το παρόν δεν έχω διάθεση να προσπαθήσω να μπω οπωσδήποτε σ' αυτό το σύστημα. Πιο πολύ με ενδιαφέρει να επικεντρωθώ στον ποιοτικό κινηματογράφο. Έχω κάνει, για παράδειγμα, ταινίες στο Βέλγιο, στη Γαλλία, στο Κιργιστάν. Αυτό είναι το είδος που με αντιπροσωπεύει.

Ο ρόλος ενός βραβείου

Αλήθεια, ήταν μεγάλη έκπληξη για μένα να λάβω αυτά τα βραβεία (*Vigo, Carmet, César*). Δεν περίμενα να έρθουν τόσο σύντομα. Ένα βραβείο είναι κάτι που έρχεται μετά από σχετικά μακρόχρονη καριέρα. Σε μένα ήρθε πολύ γρήγορα και με σόκαρε μporώ να πω. Φυσικά το σοκ ήταν πολύ ευχάριστο. Επίσης, θα έλεγα ότι μου έδωσε περισσότερη αυτοπεποίθηση και ως ηθοποιός και ως γυναίκα. Όσον αφορά τη δουλειά, με τα βραβεία άλλαξαν πολλά. Είχα πάντα το άγχος να τρέχω από κάστινγκ σε κά-

στινγκ, όπως όλοι οι ηθοποιοί και στο τέλος να μου λένε ότι θα πάρουν κάποιον άλλον. Και ξαφνικά κάθονται σπíti, έρχονται τα σενάρια και το μόνο που κάνω είναι να επιλέγω ποιο μ' αρέσει και ποιο όχι. Αυτό είναι μεγάλη πολυτέλεια. Όσον αφορά τις επιλογές μου, δεν πιστεύω ότι μετά τα βραβεία πρέπει να είναι πιο προσεκτικές. Ούτως ή άλλως λειτουργώ πάντα με την καρδιά, με το ένστικτο. Υπάρχουν φορές που έχω κάνει λάθος αλλά δεν με πειράζει, γιατί ξέρω ότι αυτό που κάνω είναι ειλικρινές.

Τραγουδι

Έχω κάνει μαθήματα τραγουδιού αλλά δεν παίζω κάποιο όργανο. Το τραγουδι με κάνει να νιώθω πιο ελεύθερη. Είναι κάτι που αγγίζει βαθιά τα συναισθήματά μου και με βοηθάει πολύ στην ερμηνεία ενός ρόλου. Γενικά, ένας ηθοποιός πρέπει να νιώθει ελεύθερος και με το μυαλό και με το σώμα.

Κριτήρια επιλογής ταινίας

Σε μια ταινία όλα παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο. Η εξέλιξη του σεναρίου, η ματιά του σκηνοθέτη, το πάξιμο των ηθοποιών. Έχει σημασία η πρώτη αντίδραση, όπως αυτή του κάθε θεατή. Πρώτα έχει σημασία αν θα μ' αγγίξει μια ταινία και μετά οι παραπάνω παράμετροι. Το καλό στη σύνθεση της Κριτικής Επιτροπής είναι ότι όλοι κάνουμε διαφορετικό επάγγελμα και έτσι ο καθένας έχει και μια διαφορετική ματιά. Είναι ωραίο να μοιραζόμαστε κάποιες ιδέες και να τις εξελίσσουμε. Είναι μια καταπληκτική εμπειρία.

Σημαντικότερος ρόλος

Σίγουρα ο πιο γνωστός ρόλος που έκανα είναι αυτός στην *Ονειρεμένη ζωή των αγγέλων*. Όμως δε θα μπορούσα να ξεχωρίσω κάποιον ρόλο από όλους αυτούς που έχω κάνει. Όλοι μ' άρεσαν για διαφορετικούς λόγους ο καθένας.

Όνειρα

Συνήθως όταν επιδιώκω κάτι που θέλω πολύ, στο τέλος αποβαίνει καταστροφικό. Έτσι προτιμώ να μη σκέφτομαι ότι θέλω να δουλέψω συγκεκριμένα με τον έναν ή τον άλλο σκηνοθέτη. Προτιμώ να αφήνω τη ζωή να τα φέρνει μόνη της. Υπάρχουν βέβαια πολλοί σκηνοθέτες που θαυμάζω όπως οι Μάρτιν Σκορτσέζε, Γουόγκ Καρ Γουάι.

Η γιορτή του κινηματογράφου

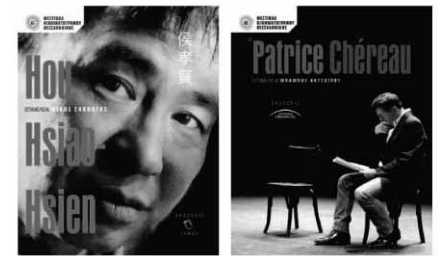
Αυτό που μ' αρέσει στα Φεστιβάλ είναι ότι μέσα σε 10 μέρες έχεις τη δυνατότητα να βλέπεις τόσες ταινίες. Ιδιαίτερα όταν μερικές από αυτές δεν βγαίνουν ποτέ στις αίθουσες ή έχουν πολύ περιορισμένη διανομή. Ο αμερικανικός κινηματογράφος συνθλίβει τα πάντα. Έτσι, οι φεστιβαλικές ταινίες έχουν πολύ μικρό χώρο. Εδώ έχουμε την ευκαιρία να ανακαλύψουμε καινούργια ταλέντα αλλά και να δούμε ρετροσπεκτιβες σπουδαίων δημιουργών.

Φεστιβάλ

Έρχομαι πρώτη φορά στη Θεσσαλονίκη και στο Φεστιβάλ. Μ' αρέσει πάρα πολύ.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτη

[ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ]

Αθώες φωνές / Voces inocentes

του Luis Mandoki (Μεξικό-ΗΠΑ-Πόρτο Ρίκο, 2005)

Η ταινία απεικονίζει, στο ύφος ενός τηλεοπτικού πολεμικού ρεπορτάζ, ένα απλό παιδί που βρίσκεται σε διασταυρούμενα πυρά

1980. Το El Salvador, μια μικρή χώρα στην κεντρική Αμερική, ταλαιπωρείται από έναν εμφύλιο πόλεμο, που διήρκεσε συνολικά 12 χρόνια. Αντίπαλοι, η ενεργά υποστηριζόμενη από τις ΗΠΑ στρατιωτική δικτατορία και η αντάρτικη οργάνωση Farabundo Martí. Κοντά στη γραμμή του πυρός, σε μια μικρή κωμόπολη, ζει ο 11χρονος Chava. Ο πατέρας του έφυγε μετανάστης στις ΗΠΑ και ο Chava ζει μαζί με τη μητέρα του, την αδελφή του Rosita και το μικρό του αδελφό Ricardito. Η ζωή είναι δύσκολη, καθώς η οικογένεια μένει σε μια παράγκα και η μητέρα είναι αναγκασμένη να εργάζεται ως μοδίστρα. Παράλληλα, είναι και επικίνδυνη, αφού στη μικρή κωμόπολη έχει επιβληθεί ένα καθεστώς τρομοκρατίας και οι συγκρούσεις ανάμεσα σε αντάρτικες ομάδες και το στρατό είναι συχνές και σφοδρές. Ένα πρωί, εισβάλλει στο σχολείο του Chava μια ομάδα στρατιωτών: συγκεντρώνει μια ομάδα παιδιών και τα παίρνει μαζί τους. Τα παιδιά αυτά θα εκπαιδευτούν για να γίνουν ανήλικοι στρατιώτες: μια τακτική που χρησιμοποιείται ευρέως στον Τρίτο Κόσμο, σε

πολέμους στην Αφρική και Λατινική Αμερική. Μια μέρα, επισκέπτεται το σπίτι του Chava ο θείος του, ο αδελφός της μητέρας του, και του δωρίζει ένα ραδιόφωνο για να ακούει το ράδιο Venceremos, το ραδιοφωνικό σταθμό των ανταρτών. Ο Chava ζει μια παιδική ηλικία που έχει μια ημερομηνία λήξης: σύντομα θα γίνει 12 χρονών και θα επιστρατευθεί με τη βία.

Βασισμένη σε μια αληθινή ιστορία, η ταινία ανήκει σ' ένα είδος ταινιών που στέκεται κριτικά στην ανάμειξη των ΗΠΑ στην Κεντρική Αμερική. Αν και η ταινία επικεντρώνεται στο πρόσωπο του 11χρονου ήρωα, οι πολιτικές διαστάσεις της ταινίας δεν είναι αμελητέες. Γνωστός για τις ταινίες του στο Χόλιγουντ, *When a Man Loves a Woman* και *Message in a Bottle*, ο Luis Mandoki αποφεύγει εδώ τον εύκολο συναισθηματισμό. Απεικονίζει, στο ύφος ενός τηλεοπτικού πολεμικού ρεπορτάζ, τον ήρωά του ως ένα απλό παιδί, που βρίσκεται σε διασταυ-

ρούμενα πυρά. Η αγριότητα και η βαρβαρότητα του πολέμου συντρίβουν την παιδική του ηλικία και ο μικρός ήρωας καλείται να πάρει κάποιες σημαντικές αποφάσεις και να αντιμετωπίσει κάποια σοβαρά ηθικά διλήμματα. Αυτό που περιγράφει η ταινία είναι η πάλη ανάμεσα στις δυνάμεις της καταστροφής και σ' αυτές της ζωής, με φόντο μια διαδικασία βίαιης και απότομης ενηλικίωσης.

» Πλατεία-Odeon, 22:30

Κριτική μιας εκδοχής της αμερικάνικης πολιτικής

Luis Mandoki, σκηνοθέτης της ταινίας

ΤΟ ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ

Το πολιτικό στοιχείο ήταν πάντα ένα κομμάτι του έργου μου, ιδιαίτερα στα ντοκιμαντέρ που έκανα στις αρχές της καριέρας μου. Το πρόβλημα ήταν ότι, όταν το Χόλιγουντ μου άνοιξε τις πόρτες, είχα μια μεγάλη ευκαιρία να δουλέψω. Όταν ήμουν στο Μεξικό ήταν πρακτικά αδύνατον να χρηματοδοτήσω τις ταινίες μου. Η ταινία *Gaby* για παράδειγμα, αρχικά επρόκειτο να γυριστεί στα Ισπανικά, όμως δεν μπόρεσα να βρω χρηματοδότηση. Έπρεπε να τη μεταφράσω στα Αγγλικά για να μπορέσω να την κάνω. Έτσι μπόρεσα να κάνω στο Χόλιγουντ όλες αυτές τις ταινίες. Όμως την ίδια στιγμή, το Χόλιγουντ σε τυποποιεί και σου κολλά μια ετικέτα και θέλει να κάνεις συνεχώς το ίδιο είδος ταινίας. Έτσι όταν βρήκα το σενάριο της ταινίας *Voces Inocentes* ήταν σαν να επέστρεφα σ' ένα μέρος του εαυτού μου, το οποίο δεν έχει την ευκαιρία να εκφραστεί.

ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ

[...] Βρήκα το σενάριο σε μια εποχή που ήμουν απογοητευμένος από τα σενάρια που μου έστελναν. Δέχθηκα μια πρόταση να κάνω ένα διαφημιστικό για μια εταιρεία τηλεφώνιας, κάτι που δεν μ' ενδιέφερε. Ωστόσο, την αποδέχθηκα. Ήταν στα Ισπανικά και έκανα τη διανομή ρόλων. Είδα εκατοντάδες υποψηφίους. Εκεί γνώρισα τον Oscar Torres. Αισθάνθηκα κάποιου είδους σχέση μαζί του και έτσι τον επέλεξα για το ρόλο στο διαφημιστικό. Στο τέλος των γυρισμάτων μου είπε: «Κύριε, μπορώ να σας δώσω αυτό το σενάριο;». Ήταν το σενάριο του *Voces Inocentes*. Επειδή αισθάνθηκα αυτό το δέσιμο μαζί του, πήρα το σενάριο μαζί μου, το διάβασα και δεν μπορούσα να το αφήσω. Έτσι άρχισαν όλα.

ΟΙ ΗΠΑ ΚΑΙ Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

[...] Για μένα η ταινία δεν είναι μια κριτική της Αμερικής και των άλλων παγκοσμίων δυνάμεων. Εί-

να μια κριτική μιας εκδοχής της αμερικάνικης πολιτικής που πιστεύει ότι μπορεί να επεμβαίνει στις άλλες χώρες. Υπάρχει για τον πόλεμο στο Ιράκ, η περίπτωση του Oliver North που ήταν πολύ δραστήριος στην Κεντρική Αμερική. Δήλωσε ότι θα έπρεπε να κάνουμε στον πόλεμο στο Ιράκ, ότι κάναμε με το Σαλβαντόρ. Μιλούσε για αποσπάσματα θανάτου. Έτσι, η ταινία αυτή προσπαθεί να προκαλέσει την προσοχή στο γεγονός ότι όταν παίρνουμε απόφαση να εισβάλλουμε σε μια άλλη χώρα, αυτό το γεγονός έχει επιπτώσεις στις ζωές των απλών ανθρώπων. Νομίζω ότι οι Αμερικανοί θα έπρεπε να αρχίσουν να προβληματίζονται για το τι κάνει η κυβέρνηση μας και θα πρέπει να κάνουμε κάτι για να το σταματήσουμε αυτό.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

[...] Καθώς έκανα την ταινία, παρακολουθούσα στις ειδήσεις τους βομβαρδισμούς στη Βαγδάτη.

Έβλεπε τα πράσινα φώτα πάνω από την πόλη, τους βομβαρδισμούς και όλα έδειχναν σχεδόν ωραία. Ποτέ δεν μας έδειχναν το ανθρώπινο κόστος των πράξεών μας. Δεν μας έδειχναν τι συνέβαινε στις σχολικές τάξεις, στα σπίτια. Κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών υπήρχαν παιδιά που κοιμόντουσαν στα κρεβάτια τους, όπως στην ταινία. Αυτό δεν το σκεφτόμαστε. Και η κυβέρνηση δεν θέλει να το σκεφτόμαστε. Έτσι η ταινία ελπίζει να μας συνειδητοποιήσει σε σχέση με τις επιπτώσεις που έχουν τέτοιες αποφάσεις.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ

Σε τελική κατάληξη, το να σκέφτεσαι τα παιδιά του κόσμου δεν είναι μια αντιαμερικανική πράξη. Πιστεύω ότι σαν Αμερικανοί υπερασπιζόμαστε την ελευθερία, τη δημοκρατία και το δικαίωμα στην επιλογή. Ελπίζω να υπάρξουν περισσότερες ταινίες που να μιλούν γι' αυτά. Θα έπρεπε, επειδή δεν είναι πρώτο θέμα στις ειδήσεις αυτές τις μέρες το γεγονός ότι υπάρχουν περισσότερες από 300 χιλιάδες παιδιά που πολεμούν σαν στρατιώτες σε πολεμικές συγκρούσεις σ' όλο τον κόσμο. Ήταν κάτι που δεν γνώριζα πριν ανακατευτώ με το σενάριο και είναι κάτι που οι περισσότεροι δεν γνωρίζουν. Αν ήταν το παιδί μου ή το παιδί σου τότε θα ενδιαφερόμασταν.

[...] Δεν μπορείς να πιστεύεις ότι θα αλλάξεις τον κόσμο με μια κίνηση, ωστόσο γνωρίζω ότι μια ταινία μπορεί να αλλάξει ορισμένες ζωές. Και αυτές οι λίγες ζωές μπορούν να αλλάξουν λίγες ακόμα. Έτσι ελπίζω ότι μπορούμε να κάνουμε κάτι.

(δηλώσεις στη ηλεκτρονική τοποθεσία www.Nytheatre-wire.com)

Επαναληπτικές Προβολές

Οι κάκτοι / Los magueyes

του Rubén Gomez (Μεξικό, 1962)

Μια μικρού μήκους ταινία όπου φωτογραφίες των κάκτων του τίτλου αποκτούν δραματική δύναμη μέσα από μια περίπλοκη άσκηση μοντάζ.

Η μυστική συνταγή / La formula secreta

του Rubén Gomez (Μεξικό, 1964)

Ένα είδος ποιητικού δοκιμίου, με γερή δόση φαντασίας και μαύρου χιούμορ, που δεν πρόκειται ούτε για ταινία με υπόθεση ούτε για ντοκιμαντέρ.

Σαλόν Μέξικο / Salon México

του Emilio Fernandez (Μεξικό, 1948)

Η Μερσέδες εργάζεται ως χορεύτρια στο καμπαρέ για να πληρώνει τις σπουδές της μικρής της αδελφής, η οποία δεν υποψιάζεται καν τι δουλειά κάνει η αδελφή της, και ονειρεύεται να παντρευτεί ένα νεαρό πιλότο...

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 13:15*

Ακατάβλητο Μεξικό Reed, México insurgente

του Paul Leduc (Μεξικό, 1970)

Το 1913, ένας αμερικανός δημοσιογράφος έμεινε στο Μεξικό 18 μήνες, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των επαναστατών και καταλήγοντας να συμμετάσχει ενεργά στις μάχες, αφού ζούσε κι αυτός μαζί με τους στρατιώτες.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 16:15*

Η ΔΕΘ ανοίγει πόρτες...

- Η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης Α.Ε. αποτελεί τον εθνικό εκθεσιακό φορέα. Έχει στην ιδιοκτησία της ή/και διαχειρίζεται εκθεσιακά-αυθενδριακά κέντρα και λειτουργεί ως σύμβουλος του κράτους σε θέματα εκθεσιακής πολιτικής.
- Συμβάλλει στην οικονομική ανάπτυξη της περιφέρειας, συμμετέχοντας στη δημιουργία εκθεσιακών κέντρων και διοργανώνει περιφερειακές εκθέσεις, παρέχοντας ευκαιρίες για την προβολή της τοπικής και πανελληνίας παραγωγής στην ελληνική και ξένη αγορά.
- Συμμετέχει σε μεγάλες εκθέσεις του εξωτερικού, οργανώνοντας αποστολές ελληνικών επιχειρήσεων με εξαγωγικό προσανατολισμό.
- Διοργανώνει συνέδρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις που πλαισιώνουν τις εκθέσεις, αλλά και αυτόνομες δράσεις με πανελλήνια και διεθνή εμβέλεια όπως το Φεστιβάλ Ελληνικού Τραγουδιού.
- Η ΔΕΘ Α.Ε. με τις δραστηριότητές της προβάλλει και συντελεί στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας καθώς και των σχέσεων και φιλικών δεσμών μεταξύ των λαών.

ΕΚΘΕΣΙΑΚΕΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ 2005

ALIMENTARIA, 10-13.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Λισαβόνα, Πορτογαλία
I.B.F., 19-23.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Μίνο, Τασιέ
ΒΡΑΧΙ, 19-22.5.2005 - 14η Πανελλήνια Έμπορικη Έκθεση - Χάρσινη
ΠΟΛΑΔΡΑ-ΡΟΔΟ, 20-23.9.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Πάρος, Παλαιά Τηφονά, 18-22.10.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Σκόπια, ΠΥΡΩΝ ΚΡΟΤΗ, 13-16.10.2005 - 5η Πανελλήνια Γενική Έκθεση - Ηράκλεια
INDAGRA, EXPOORINK ALL PACK, 3-6.11.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ, ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ - Βουκουρέστι, Ρουμανία
3η ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, 06 & 09.10.2005
1η ΔΕΘΝΗ ΔΙΑΓΩΓΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΟΜΑΤΩΝ, 02-05.12.2005
2η ΔΕΘΝΗ ΔΙΑΓΩΓΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΟΜΑΤΩΝ, 01-15.12.2005

ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ, ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ,
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΩΝ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

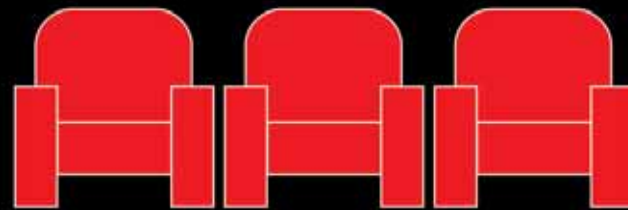
Κεντρικά γραφεία: Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη - Τηλ.: 2310 291111 - Fax: 2310 229116

Γραφεία Αθηνών: Λεωφ. Κηφισίας 39 - 151 23 Μαρούσι, Αθήνα - Τηλ.: 210 6168888 - Fax: 210 6168800 • e-mail: info@de.gr - www.de.gr

19:10
σπίτι

19:20
σινεμά

παίζει κέντρο!

ΟΡΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

Τηλεφωνικές κρατήσεις 801-11-60000 & 210-6786000

Για αγοράς εισιτηρίων μέσω Internet: i-ticket.gr

www.oreon.gr

Homage to Mexican Cinema at 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

18 - 27 november, 2005

IN COMPETITION:
SANGRE

Amat Escalante. 2005

- BATALLA EN EL CIELO.** Carlos Reygadas. 2005
- VOCES INOCENTES.** Luis Mandoki. 2005
- EL CRIMEN DEL PADRE AMARO.** Carlos Carrera. 2002
- AMORES PERROS.** Alejandro González Iñárritu. 2000
- Y TU MAMA TAMBIÉN.** Alfonso Cuarón. 2000
Screenplay: Carlos Cuarón
- SÓLO CON TU PAREJA.** Alfonso Cuarón. 1990
Screenplay: Carlos Cuarón
- EL ESPINAZO DEL DIABLO.** Guillermo del Toro. 2000
- CRONOS.** Guillermo del Toro. 1991
- FRIDA, NATURALEZA VIVA.** Paul Leduc. 1983
- REED, MÉXICO INSURGENTE.** Paul Leduc. 1970
- CANOA.** Felipe Cazals. 1975
- LA FÓRMULA SECRETA.** Rubén Gámez. 1964
- MAGUEYES.** Rubén Gámez. 1962
- LOS OLVIDADOS.** Luis Buñuel. 1950
- SALÓN MÉXICO.** Emilio Fernández. 1948

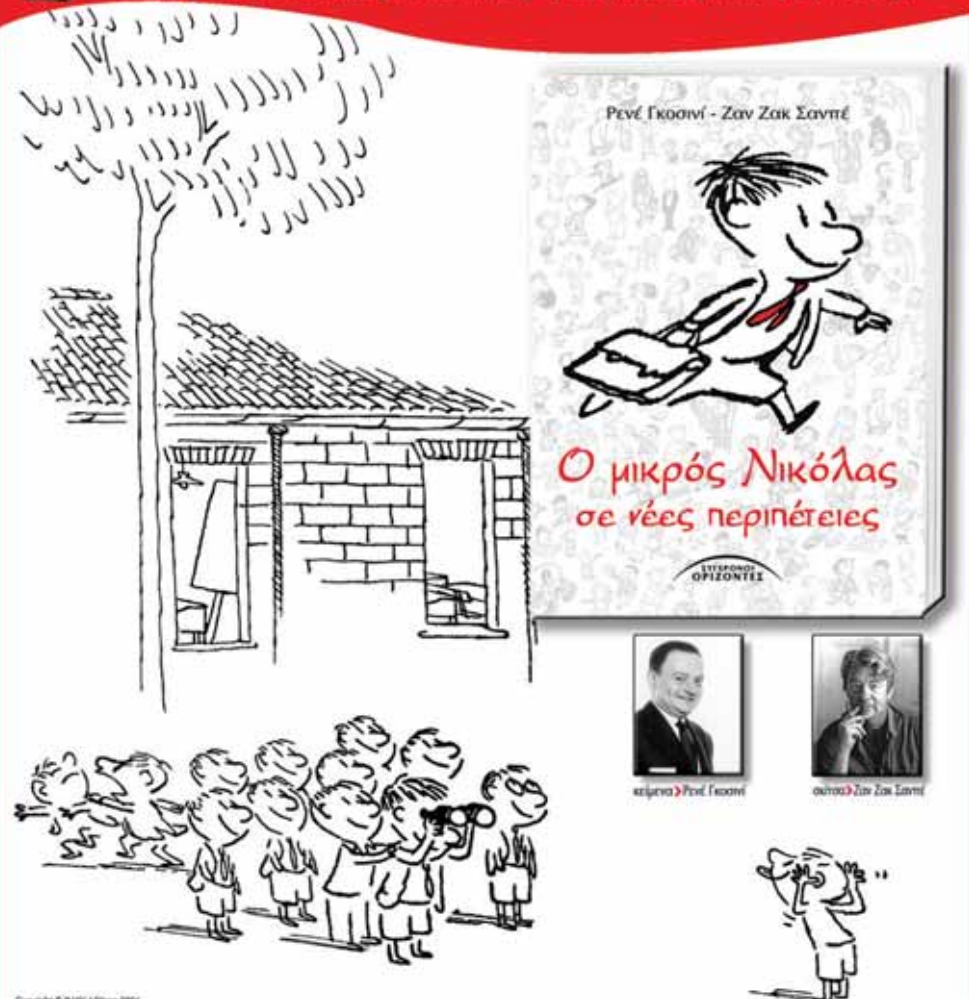
THE THREE BURIALS OF MELQUIADES ESTRADA. Tommy Lee Jones. 2005
Screenplay: Guillermo Arriaga

ROGELIO. A short film by Guillermo Arriaga. 2000

Mexican Film Institute (IMCINE) Insurgentes Sur 674 Col. del Valle 03100 Mexico City
Tel 5255 54485339 Fax 5255 54485380 / promint@imcine.gob.mx / www.imcine.gob.mx

CONACULTA - IMCINE

Μια χαρούμενη ιστορία πενήντα χρόνων συνεχίζεται.
Ο μικρός Νικόλας μαζί μας και πάλι, με 80 νέες περιπέτειες.
Ένας λογοτεχνικός θησαυρός για μικρούς και μεγάλους!

αριστερά: René Goscinny

δεξιά: Zoran Škrebavšek

Copyright © 2004 Milla 2004

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα: Ευρωμέδοντος 4, Τ.Κ. 104 35, Τηλ.: 2103460224, Fax: 2103460186,
e-mail: s-orizontes@ath.forthnet.gr
Θεσσαλονίκη: Μοναστηρίου 139 & Χαλκίδος 3, Τ.Κ. 546 27, Τηλ.: 2310543828,
Fax: 2310501824, e-mail: s-orizontes@the.forthnet.gr

Αν νιώθω Flaming lip; Έτσι νομίζω! Δούλεψα σε τόσα βιντεοκλίπ μαζί τους και πέρασα ατέλειωτες ώρες με τον Ουέιν. Είναι ένα πολύ τρυφερό συναίσθημα, μια υπέροχη φιλία. Νομίζω ότι ο χαρακτηρισμός του τίτλου τούς πηγαίνει γάντι. Άλλωστε, προέκυψε από μια δική τους συζήτηση για μια ομάδα αμερικάνικου φούτμπολ με αυτό το όνομα, η οποία είναι εξίσου αντισυμβατική.

Πότε αποφάσισες ότι το τεράστιο κινηματογραφημένο υλικό θα γινόταν ντοκιμαντέρ;

Όπως σου είπα, γύριζα τα βιντεοκλίπ τους από το 1993. Ήταν πολλά χρόνια μετά, γύρω στα 1999-2000, που συνάντησα τον αδερφό του Ουέιν και υ-

Bradley Beesley

Κινηματογράφησε για πάνω από μια δεκαετία το συγκρότημα των Flaming lips, και έφτασε να ξεσκαρτάρει πάνω από 400 ώρες φιλμ για το ντοκιμαντέρ Fearless Freaks. Φυσικό ήταν να τον ρωτήσω αν αισθάνεται ένας από αυτούς.

πεύθυνο του οικογενειακού αρχείου. Όταν παρακολούθησα ένα βίντεο με το συγκρότημα να παίζει φούτμπολ στην αυλή του σπιτιού, συνειδητοποίησα ότι υπήρχε κάτι πέρα από τη μουσική. Κάτι που είχε να κάνει περισσότερο με έναν οικογενειακό δεσμό.

Θα έλεγες ότι το ντοκιμαντέρ είναι «όλη η αλήθεια για τους Flaming lips» ή απλώς η δική σου αλήθεια;

Θα έλεγα ότι είναι αποκλειστικά η προσωπική μου οπτική γωνία, η αλήθεια που βίωσα εγώ. Έχει ταυτόχρονα και ιστορική αξία για την πορεία του συγκροτήματος, αλλά ποτέ δεν προσπάθησα να είμαι «αντικειμενικός». Η συναισθηματική μου εμπλοκή ήταν πολύ μεγάλη.

Ποιες είναι οι πιο δυσάρεστες στιγμές που θυμάσαι μέσα σε τόσα χρόνια; Ίσως κάποια

αποσπάσματα που τα μέλη του συγκροτήματος σου ζήτησαν να μη συμπεριλάβεις; Προφανώς και η σκηνή όπου ο Στηβ κάνει χρήση ναρκωτικών είναι πολύ προσωπική και έντονη. Από την άλλη, χωρίς αυτήν ίσως να μην υπήρχε το ντοκιμαντέρ. Κάποια πραγματικά δυσάρεστα, δεν ξέρω, δύσκολη ερώτηση. Ζήτημα απαγόρευσης από το συγκρότημα δεν τέθηκε. Απλούστατα, η σκηνή του Στηβ είναι στην πραγματικότητα πιο μεγάλη. Κάνει διαδοχικές απόπειρες να βρει φλέβα, με αποτέλεσμα μερικές εικόνοες να είναι αρκετά σκληρές. Μου ζήτησε να αφήσω εγώ κάποιες από αυτές και δεν είχα κανένα πρόβλημα.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Οι ταινίες της ημέρας

Χα! Χα! Πολύ αστέιο / Funny ha ha

του Andrew Bujalski (ΗΠΑ, 2003)

Η 23χρονη Μάρνι μόλις έχει τελειώσει τις σπουδές της και θέλει να βρει μια προσωρινή δουλειά. Αντί να ψάχνει όμως τις αγγελίες, συμπεριφέρεται λες και είναι ακόμα φοιτήτρια, κάνοντας βόλτες, πίνοντας αλκοόλ και συναντώντας φίλους, γνωστούς, πρώην και πιθανούς μελλοντικούς συντρόφους.

» Κάποιος να τους προσέξει • Παύλος Ζάννας, 15:00

Γεννημένος δολοφόνος / Koroshi no rakurin

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 1967)

Ο Νο. 3 στην παγκόσμια κατάταξη επαγγελματιών δολοφόνων αναλαμβάνει μια σειρά αποστολών. Θα γνωρίσει μια μυστηριώδη γυναίκα και θα την ερωτευθεί. Παράλληλα, θα εμπλακεί σε μια σειρά συγκρούσεων με άλλους επαγγελματίες δολοφόνους. Αδιαφορώντας και περιγελώντας τις συμβάσεις του γκανγκστερικού φιλμ, ο σκηνοθέτης οργανώνει μια σειρά από οπτικές εκπλήξεις –τυπικές της εφευρετικότητάς του– που συλλαμβάνουν το θεατή εξ απρόοπτου.

» Seijun Suzuki Tribute • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Το καλοκαίρι των κοριτσιών Γκαρσία / How the Garcia girls spent their summer

της Georgina Riedel (ΗΠΑ, 2005)

Τρεις γυναίκες, τρεις διαφορετικές γενιές μιας οικογένειας, ζουν την ερωτική τους αναγέννηση. Η Δόνια αγοράζει ένα αμάξι και ερωτεύε-

ται τον δάσκαλο της οδήγησης. Η κόρη της, η Λολίτα, αντιμετωπίζει την «ξηρασία» στην ερωτική της ζωή, μέχρι που τα πράγματα αποκτούν ενδιαφέρον στο κασάπικο όπου δουλεύει. Η κόρη της Λολίτα, η Μπλάνκα, ζει τη δική της σεξουαλική αφύπνιση.

» Νέοι Αμερικανοί • Παύλος Ζάννας, 17:00

Ηλιόλουστη πόλη / Slunecni stat

του Martin Sulik (Τσεχία-Σλοβακία, 2005)

Η ταινία αφορά τέσσερις άντρες που βρίσκονται σε σταυροδρόμι στη ζωή τους. Ο Κάρελ, ο Τομάς, ο Μίλαν και ο Βίνκο πίστεψαν κάποτε ότι θα έβγαζαν λεφτά στην κοσμοπολίτικη Οστράβα. Όμως οι εποχές έχουν αλλάξει, κι η εταιρία έδωσε τις δουλειές τους σε ξένους εργάτες. Οι τέσσερις φίλοι προσπαθούν να λύσουν το πρόβλημα της ανεργίας ξεκινώντας τη δική τους επιχείρηση. Αλλά αντί για την επιτυχία που περίμεναν, πνίγονται ακόμα πιο πολύ στα χρέη και έχουν διάφορες δυσάρεστες εμπειρίες που επιβεβαιώνουν την απειρία και την αφέλειά τους...

» ID-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Μείνε μαζί μου / Be with me

του Eric Khoo (Σιγκαπούρη, 2004)

Η ταινία αποτελείται από τρεις ιστορίες με θέμα τη λαχτάρα για ένα αγαπημένο πρόσωπο. Στην πρώτη, ένας ηλικιωμένος μαγαζάτορας, ο οποίος έχασε τη γυναίκα του κι από τότε ζει

μες τη μοναξιά, βγαίνει από την απελπισία του όταν διαβάζει μια αυτοβιογραφία και μετά γνωρίζει τη συγγραφέα, μια γυναίκα που έχασε την ακοή και την όρασή της στα 14 της. Στη δεύτερη ιστορία, ο Φάτι, ένας πεννητάρης σεκιουριτάς, ζει για το καλό φαγητό και τον έρωτά του για μια όμορφη γειτόνισσά του. Στην τρίτη, δυο έφηβες μαθήτριες γνωρίζονται μέσω του internet και ερωτεύονται.

» ID-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 20:30

Περιμένοντας / Attente

του Rashid Masharawi (Παλαιστίνη-Γαλλία, 2005)

Ο Άμαντ αναλαμβάνει να βρει ηθοποιούς για το νέο Εθνικό Παλαιστινιακό Θέατρο, πριν φύγει στο εξωτερικό. Μαζί με την Μπισάν και τον Λουμίρ, αναζητά ταλέντα στους πολυάριθμους προσφυγικούς καταυλισμούς της Ιορδανίας, της Συρίας και του Λιβάνου. Για τελευταία ίσως φορά, ο Άμαντ υποβάλλεται στις ανυπέρβλητες δυσκολίες της ζωής στην Παλαιστίνη: σωματικές έρευνες στα σύνορα και σε σημεία ελέγχου, οδοφράγματα, συνεχής ένταση. Ο Άμαντ συνειδητοποιεί ότι η μοίρα των προσφύγων που περιμένουν είναι ίδια με τη δική του...

» ID-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 22:00

Flaming Lips: Ατρόμητα φρικιά / Fearless Freaks

του Bradley Beesley (ΗΠΑ, 2005)

Πριν δεκαπέντε χρόνια, ο σκηνοθέτης Μπράντλι Μπίσλι ξεκίνησε να κινηματογραφεί τις περιπέτειες και τις συναυλίες του γείτονά του Wayne Coyne και του πειραματικού, post-punk rock συγκροτήματός του, The Flaming Lips. Πάνω από μια δεκαετία μετά, ο Μπίσλι κατάφερε να συμμαζέψει πάνω από 400 ώρες υλικό, που περιείχε δόξες και αποτυχίες, χωρισμούς και κλονισμούς, αγάπη κι απώλεια, 11 άλμπουμ, ένα hit single, ένα βραβείο Grammy, έναν εθισμό στα ναρκωτικά, πολλή δυνατή μουσική και αυθεντική διασκέδαση.

» Ειδικές Προβολές • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Φανερώνομαι / Coming out

του Kim Jee-woon (Ν. Κορέα, 2000)

Μια μέρα, εξομολογείται το μυστικό της στον αδελφό της. Εκείνος και η φίλη του δεν μπορούν να το πιστέψουν. Προσπαθούν μάλιστα να κάνουν και ορισμένα πειράματα για να βεβαιωθούν ότι αυτό που λέει η αδελφή του ισχύει. Τώρα, η ίδια λέει στον αδελφό της ότι σχεδιάζει να μεταναστεύσει στη Βρετανία, όπου η ζωή είναι πιο εύκολη για ανθρώπους όπως εκείνη.

» Kim Jee-woon Tribute • Παύλος Ζάννας, 24:00

Μια ήσυχη οικογένεια / Choyonghan kajok

του Kim Jee-woon (Ν. Κορέα, 1998)

Στη μαύρη αυτή κωμωδία, μια οικογένεια ανοίγει ένα πανδοχείο σε μια απομακρυσμένη ορεινή περιοχή. Ο πρώτος πελάτης αυτοκτονεί στο πανδοχείο και η οικογένεια αποφασίζει μέσα στην ταραχή της, να θάψει το πτώμα για να μη χάσει πελατεία. Οι πελάτες όμως εξακολουθούν να πεθαίνουν και τα πτώματα να συσσωρεύονται. Ο χώρος γύρω από το πανδοχείο γίνεται σιγά-σιγά νεκροταφείο, ενώ η οικογένεια προσπαθεί απελπισμένα να σώσει την επιχείρησή...

» Kim Jee-woon Tribute • Παύλος Ζάννας, 00:45

Κι εκεί που ετοιμαζόμουν για το διεκπεραιωτικό κλείσιμο του τεύχους που κρατάτε στα χέρια σας, πέτυχα αυτήν την πρόσχαρη και εντελώς «φευγάτη» παρουσία, έτοιμη να ξεκαρδιστεί με το παραμικρό!

Georgina Riedel

Μέσα στη φεστιβαλική φούρια, η σκηνοθέτις του Καλοκαιριού των κοριτσιών Γκαρσία είχε προλάβει να επισκεφτεί την Αθήνα και να δει ένα σωρό ταινίες. Μία εξ αυτών και η Κινέττα του Λάνθιμου, για την οποία είχε ανάμικτα συναισθήματα: διαθέτει κάποιες αρετές, λέει, αλλά το περιεχόμενο θα μπορούσε να αποδοθεί με μια μικρού μήκους ταινία.

Γιατί χρειάστηκες πάνω από δύο ώρες για το ερωτικό καλοκαίρι τριών γυναικών;

Μου την έφερες! Σοβαρά τώρα, η γυναικεία σεξουαλικότητα είναι ιδιαίτερα σύνθετη και δεν αρκούν λίγες εικόνες για να τη συλλάβεις. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται για τρεις γενιές γυναικών, η καθεμία στη δική της αναζήτηση.

Γιατί επέλεξες έναν τόσο μακροσκελή, περιγραφικό τίτλο (ο αυθεντικός τίτλος είναι Πώς πέρασαν τα κορίτσια Γκαρσία το καλοκαίρι τους); Ίσως επειδή πρόκειται εν μέρει για αυτοβιογραφικό φιλμ;

Υπάρχουν τρεις λόγοι. Πρώτον, το επίθετο της μητέρας μου είναι Γκαρσία, και ήμουν πάντοτε «ερωτευμένη» με αυτό. Δεύτερον, ο τίτλος μοιάζει με τα θέματα για έκθεση που μας έβαζαν στο σχολείο όταν γυρνούσαμε από τις διακοπές: «Πώς πέρασα το καλοκαίρι μου». Τρίτον, παίζω με τη λέξη «κορίτσια» του τίτλου. Ακούγοντάς τον, νομίζει κάποιος ότι θα παρακολουθήσει το καλοκαίρι μιας παρέας έφηβων κοριτσιών. Μου αρέσει όμως να βλέπω ακόμα και τη γιαγιά ως μια γυναίκα που ξαναζεί την εφηβεία της.

Ποια ήταν η αρχική σου έμπνευση για τη δημιουργία της ταινίας;

Η γιαγιά, που θέλει να αγοράσει ένα αυτοκίνητο! Άκου τι συνέβη στην πραγματικότητα: τρία χρόνια πριν, ρώτησα τη γιαγιά μου τι δώρο θα ήθελε για τα Χριστούγεννα. Δεν ξέρω για τη δική σου γιαγιά, αλλά οι περισσότερες συνηθίζουν να απαντούν «πάρε μου ό,τι θέλεις, με νοιάζει μόνο ότι με σκέφτεσαι» και άλλα παρόμοια. Ε, λοιπόν, η δική μου ζήτησε ένα αυτοκίνητο! Καταλαβαίνεις το σοκ μου, από τη στιγμή που η γιαγιά μου δεν γνώριζε καν να οδηγεί! Σκέφτηκα λοιπόν μια ταινία όπου θα γινόταν ακριβώς το ίδιο.

Πήρες στη γιαγιά σου το αυτοκίνητο που ήθελε;

Όχι βέβαια, αυτά γίνονται μόνο στις ταινίες, θα σκοτωνόταν αμέσως! Άλλωστε, δεν είχε καταφέρει να μάθει οδήγηση γύρω στα 50 της, όταν είχε πρωτοέλθει από το Μεξικό. Τέλος πάντων, και για να απαντήσω στην προηγούμενη ερώτησή σου, ξεκίνησα από τη σύντομη ιστορία ενός ηλικιωμένου ζευγαριού και μετά προσέθεσα τα υπόλοιπα.

Γιατί διάλεξες αυτόν τον αργό ρυθμό, με τα κενά και τις σιωπές;

Δεν ξέρω, εσένα τι σου μετέδωσε;

Πολύ συνοπτικά, μια πολύ ρεαλιστική απεικόνιση της μοναξιάς που ενίοτε γίνεται ονειρική.

Η δική σου απάντηση μάλλον είναι καλύτερη! Θα έλεγα ότι γυρίζω μια σκηνή σχεδόν βάσει ενστίκτου. Ξέρω αυτό που θέλω να αποδώσω, το έχω προσχεδιάσει, αλλά δεν νομίζω ότι μου είναι τόσο εύκολο να το εξηγήσω.

Όσο για τη μοναξιά, είναι σίγουρα καθοριστικός παράγοντας του φιλμ. Επίσης, το να γυρίσω την ταινία σε wide screen επηρεάζει πολύ τους χώρους και τις αποστάσεις των ανθρώπων. Ίσως αυτό να έπαιξε κάποιο ρόλο στη δημιουργία της ονειρικής ατμόσφαιρας στην οποία αναφέρεσαι. Όταν ήμουν μικρό παιδί πέρασα τόσες πολλές στιγμές σε αυτήν τη μικρή πόλη, κι έχω τόσες ευχάριστες αναμνήσεις. Δεν νομίζω ότι η πραγματικότητα είναι έτσι όπως την απεικονίζω, πρόκειται μάλλον για μια στενόχωρη πόλη όπου δεν έχεις τίποτα να κάνεις. Η δική μου ματιά τής προθέτει υπερβολική γοητεία.

Τι ρόλο παίζει το λάιτ μοτίφ της παρέας των παπουδών; Και πάλι υπάρχουν παραπάνω από ένας λόγοι. Πρώτον, ο δικός μου παπούς συνήθιζε να περνάει πολλή ώρα στο παγκάκι μαζί με τους φίλους του και να λένε ιστορίες. Μου είναι μια πολύ γνώριμη εικόνα από τα παιδικά μου χρόνια. Δεύτερον, η ιστορία που αφηγούμαι είναι πολύ γυναικεία, και θα ήθελα να δώσω την ανδρική οπτική γωνία. Πρόκειται για ένα είδος αντίβαρου, καθώς πάντοτε οι ηλικιωμένοι άντρες γνωρίζουν κάτι παραπάνω. Αυτό δεν σημαίνει ότι έχουν πάντα δίκιο, γι αυτό και δεν τίθεται ζήτημα αναμέτρησης με τη γυναικεία πλευρά.

Άρα, ούτε η ταινία είναι σε καμία περίπτωση «φεμινιστική». Άλλωστε, θα έπρεπε να συμφωνήσουμε στα σημαινόμενα του όρου, το οποίο είναι πολύ δύσκολο.

«Μεγάλωσα με παλιότερες ταινίες, βλέποντας μικρότερη Γουάιλντερ και Λιούμπιτς. Αργότερα ερωτεύτηκα τη νουβέλ βαγκ και ήθελα να γίνω ο θηλυκός Γκοντάρ!

Οι ηθοποιοί που χρησιμοποίησες είναι όλοι τους επαγγελματίες;

Οι τρεις γυναίκες που πρωταγωνιστούν στην ταινία είναι επαγγελματίες. Αλλά πρόκειται για έναν πολύ ωραίο συνδυασμό επαγγελματιών με ερασιτέχνες. Έκανα το κάστινγκ στην πόλη όπου έγιναν τα γυρίσματα, οπότε σε πολλούς από τους δευτερεύοντες ρόλους εμφανίζονται απλοί κάτοικοι της πόλης. Οι περισσότεροι από τους παπούδες, για παράδειγμα. Μου αρέσει να αναμειγνύω αυτές τις δύο κατηγορίες ηθοποιών και να αποσπώ ενδιαφέρουσες ερμηνείες από ανθρώπους που δεν έχουν σχέση με το επάγγελμα.

Διασκέδασα με την καρδιά μου στο κομμάτι της σαπουνόπερας. Το πήρατε έτοιμο από κάποια σειρά;

Όχι, το γυρίσαμε εμείς! Πράγματι, μου φαίνεται ότι βγήκε πολύ καλό!

Με ποιο σινεμά μεγάλωσες;

Αν έλεγα τα πάντα, θα ήταν σίγουρα ψέματα. Από το σύγχρονο σινεμά, δεν ξέρω. Μεγάλωσα με παλιότερες ταινίες, βλέποντας μικρότερη Γουάιλντερ και Λιούμπιτς. Αργότερα ερωτεύτηκα τη νουβέλ βαγκ και ήθελα να γίνω ο θηλυκός Γκοντάρ!

Αν δεν κανω λάθος, πρόκειται για την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία σου. Σχεδιάζεις ήδη τη δεύτερη;

Ναι, πριν από αυτήν είχα κάνει μόνο μικρού μήκους ταινίες. Μετά από το Καλοκαίρι των αδελφών Γκαρσία είμαι πολύ λιγότερο αφελής και γνωρίζω όλες τις δυσκολίες του να γυρίσεις ένα μεγάλου μήκους φιλμ. Προς το παρόν γράφω διάφορα σενάρια και είμαι αναποφάσιστη. Θα έρθει σίγουρα η στιγμή για τη δεύτερη ταινία, αλλιώς τι θα κάνω όλη μου τη ζωή; Θα ταξιδεύω για την προώθηση της πρώτης;

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Ελάτε στη δροσιά του TV5

2 φορές την εβδομάδα η καρδιά του παγκόσμιου κινηματογράφου μιλά γαλλικά
Δευτέρα και Πέμπτη στις 23:30 ώρα Ελλάδας

TV5
www.tv5.org

μη μετράτε τις μέρες...

με τη είστε σίγουροι
24 ώρες παράδοση
✓ με ασφάλεια ✓ στο χώρο σας

YENIKI TAXYDROMIKI
...ο καθημερινός σας συνεργάτης

EETT
AM : 99-149
Γενική Αδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΚΕΝΤΡΙΚΑ: Κηφισού 14, Τ.Κ. 18233, Αγ. Ιωάννης Ρέντης
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX 210 48 12 902
Υποκ/μα: 5ο χλμ. Ε.Ο. Θεσ/νίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 712600, FAX: 2310 712620
www.taxydromiki.gr

ποιότητα + φιλικότητα = **ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ** **ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ PC**

ΥΠΙΘΥΕ TECHNOLOGY

Η/Υ ... **από 600,00**
ME 17" LCD ΟΘΟΝΗ

φορητά από **650,00**

10 Χρόνια κοντά σας

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ !!!
ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ

αρριανού 13 - Θεσσαλονίκη (έναντι ροτονα)
τηλ 2310214800 - 2310216299
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΠΟ 9.00 ΕΩΣ 20.00

πάρτε τις προσφορές σας και ... σας περιμένουμε !!

www.electrahotels.gr

ELECTRA HOTELS & RESORTS

modern hospitality in a traditional way

ELECTRA PALACE HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3370 000 Fax: +30 210 3241 875 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3378 000 Fax: +30 210 3220 310 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL THESSALONIKI ***** Tel: +30 2310 294 000 Fax: +30 2310 294 001 e-mail: sales@th@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL RHODES ***** Tel: +30 22410 92521 Fax: +30 22410 92038 e-mail: sales@rh@electrahotels.gr
--	---	---	---

Μια ταινία για την παράλληλη πραγματικότητα πέρα από το προφανές, μια ιστορία απρόοπτων συναντήσεων

Η πόλη των θαυμάτων

του Δημήτρη Αθανίτη (2005)

Αύγουστος 2004. Για δέκα μέρες η Αθήνα γίνεται το κέντρο του κόσμου. Άνθρωποι από όλο τον πλανήτη έρχονται να ζήσουν τη μεγάλη γιορτή. Από το Παρίσι, τη Βοστώνη, τη Μόσχα και το Τόκιο, όλα τα πρόσωπα της ταινίας βλέπουν τη ζωή τους ν' ανατρέπεται, καθώς οι πορείες τους διασταυρώνονται με τρόπο αναπάντεχο. Καλώς ήρθατε στην Πόλη των Θαυμάτων! Ο Δημήτρης Αθανίτης κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας 2004 γύρισε μια ταινία για τους ανθρώπους στην πόλη. Οι άνθρωποι συνεχίζουν να ζουν, ενώ όλος ο πλανήτης έχει στρέψει τα μάτια του σε ένα τεράστιο γεγονός. Οι δικές τους καθημερινές ιστορίες δεν θα γίνουν ποτέ τροφή στα μάτια των αδηφάγων θεατών – καταναλωτών, παρ' όλα αυτά, υπάρχουν. Ιστορίες απλές, πολύπλοκες, θλιμμένες, χαρούμενες. Αυτό είναι τελικά και το θέμα της ταινίας. Είναι οι συναντήσεις, οι απρόοπτες συναντήσεις που συμβαίνουν στη ζωή μας και που είναι καθοριστικές τελικά, χωρίς εκείνη τη στιγμή να το συνειδητοποιούμε.

B.P.

» Ολύμπιον, 13:00

Μια καθαρή μυθοπλασία για την Ολυμπιάδα

Δημήτρης Αθανίτης, σκηνοθέτης της ταινίας

Γιατί κάνατε αυτήν την ταινία, ποιο ήταν το ερέθισμα;

Η αρχική ιδέα ήταν ένα γεγονός μεγάλο, το οποίο είναι οι Ολυμπιακοί αγώνες και το οποίο είναι και υπερεθνικό και αφορά τον πλανήτη, για να το δει κανείς από άλλη οπτική γωνία. Υπάρχει μια επικρατούσα εικόνα που βγαίνει από τα media –και στη διάρκεια του γεγονότος και πριν– και εμένα με ιντρίγκαρε να δω και πίσω και κάτω και κόντρα σε αυτήν την εικόνα, εστιάζοντας στα πρόσωπα τα μεμονωμένα. Γιατί, συνήθως, ένα τέτοιο γεγονός παρουσιάζεται απρόσωπο σε τελική ανάλυση. Πρόσωπα για την τηλεόραση πιθανόν να είναι κάποιοι σταρ αθλητές που κι αυτοί είναι τρομερό πόσο εύκολα ρίχνονται στη φωτιά μόλις δεν είναι αυτό ακριβώς που περιμένουμε. Είχα κάνει και στο παρελθόν άλλωστε μια ανάλογη απόπειρα, τις 2000+1 στιγμές, που εκεί θέμα ήταν το millennium. Πιστεύω ότι είναι μια ίντριγκα να αντιπαραθέσεις το προσωπικό με το γενικό, δηλαδή με ιντρίγκαρε πάρα πολύ να δω προσωπικές ιστορίες με φόντο μια κατάσταση, με φόντο άπειρο κόσμο να κινείται που είναι ακόμη και σε μια τρέλα.

Υπήρχε σενάριο που κρατήθηκε ως είχε;

Το σενάριο γράφτηκε πολύ λίγο πριν το γύρισμα, αυτό θα ήταν ένα μείον θα έλεγα. Κρατήθηκε ίσως το μισό σενάριο, είχα γράψει πολύ περισσότερα πράγματα αλλά υπήρχαν πάρα πολλές δυσκολίες να κρατηθεί. Αφ' ενός υπήρξε θέμα χρηματο-

δότησης, μιας και πέρασε σε μια πολύ δύσκολη στιγμή για το ελληνικό σινεμά. Ο δεύτερος λόγος ήταν ότι είχα ένα καστ διεθνές και ήταν πάρα πολύ δύσκολο να τους συγκεντρώσω. Είχα πολλούς ηθοποιούς και πολύ διαφορετικούς, άλλοι ήταν θεατρικοί ηθοποιοί, άλλοι είχαν κινηματογραφικό παρελθόν, υπήρχαν και ερασιτέχνες, είχαμε να κάνουμε με διαφορετικές γλώσσες, διαφορετικές κουλτούρες. Το τρίτο ήταν οι αντικειμενικές δυσκολίες, μιας και γυρίζαμε

μέσα σε μια πραγματική κατάσταση που δεν την ελέγχεις και πρέπει να είσαι φοβερά ευέλικτος. Δεν μπορείς μια σκηνή να τη γυρίσεις δεύτερη φορά, γιατί από πίσω στο μεταξύ έχουν συμβεί άλλα πράγματα. Πρέπει να είσαι ευέλικτος, πρέπει να προσαρμοστείς στις καταστάσεις που θα συναντήσεις και επίσης υπήρχαν και απαγορεύσεις πολύ μεγάλες.

Γιατί επιλέξατε να κάνετε μια ταινία μυθοπλασίας και όχι ένα ντοκιμαντέρ πάνω στο θέμα αυτό; Ή μήπως αυτή η ταινία περιέχει και τα δύο;

Όχι, η ταινία είναι καθαρά μυθοπλασίας. Εμένα με ενδιέφερε πάντα ο μύθος, αν και ακόμα και κάθε ντοκιμαντέρ φτιάχνει το δικό του μύθο, ίσως με έναν πιο άμεσο ή πιο αφηρημένο τρόπο. Το πραγματικό γεγονός ήταν για 'μένα το αρχικό ερέθισμα. Από και και πέρα, μου αρέσει μέσα από την πραγματικότητα να πάρω στοιχεία και να φτιάξω τη δική

μου ιστορία. Ακόμα και για μια ταινία καθαρά φικσιόν εμένα με ενδιαφέρει να πάω να τη γυρίσω σε φυσικούς χώρους για τους οποίους εγώ νιώθω κάπως. Κατά κάποιο τρόπο είναι η ίδια λειτουργία, δηλαδή το να πάρεις μέσα από την πραγματικότητα αυτά που σε έχουν ερεθίσει, να στήσεις μια ιστορία και τελικά να φτιάξεις και έναν κόσμο, που ενώ έχει ξεκινήσει από πραγματικά στοιχεία, τελικά είναι πολύ διαφορετικός. Αυτό είναι και για 'μένα η ίντριγκα στο σινεμά. Όταν δηλαδή πας να δεις μια ταινία, μια ταινία που σε ερεθίζει, είναι μια ταινία που έχει φτιάξει το δικό της κόσμο.

Πως ήταν η εμπειρία να κάνετε γυρίσματα στην ολυμπιακή Αθήνα;

Ήταν μεγάλη δυσκολία. Απαιτούσε συνεχή προσαρμογή. Από την άλλη, εγώ είχα μια πολύ σαφή άποψη για το τι ήθελα να κάνω, οπότε δεν σεβόμουν και δεν παρακολουθούσα απλά αυτό που έβλεπα. Εγώ ήθελα να δημιουργήσω κάποιες ιστορίες με μια ορισμένη εξέλιξη κι έτσι έπρεπε να βρω τους κατάλληλους χώρους κάθε στιγμή. Και λέγοντας χώρους δεν εννοώ απλά την τοποθεσία, αλλά τι συμβαίνει με τον κόσμο. Και υπήρχαν και απογοητεύσεις κάποιες φορές. Για παράδειγμα, εκεί που περιμέναμε ότι θα γίνει χαμός μετά την τελετή λήξης στο Σύνταγμα και είχα φανταστεί να γυρίσω κάποιες σκηνές, ήταν το απόλυτο τίποτα και κάπου αλλού, κάποια άλλη χρονική στιγμή μπορεί να συναντούσες μια ενέργεια που δεν την είχες προβλέψει.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Άκης Δαούτης μουσικός

[...] Από την πρώτη ταινία που επένδυσα μουσικά και ηχητικά μέχρι σήμερα, έχω αναπτύξει μια τεχνική που αντιμετωπίζω τη σύνθεση στον κινηματογράφο. Συνήθως δημιουργώ ένα θέμα που εκφράζει τον σκηνοθέτη και εμένα και που κατά τη γνώμη μας συμπληρώνει συναισθηματικά την ιστορία της ταινίας με επάρκεια. Το επόμενο στάδιο είναι το "σπάσιμο" του θέματος σε πολύ μικρά δομικά υλικά. Μετά, με συνεχείς παραλλαγές, ενορχηστρώσεις και προσαρμογές των υλικών αυτών καλύπτω τις ανάγκες της ταινίας από σκηνή σε σκηνή, όπου η χρήση της μουσικής θεωρηθεί αναγκαία. Στη συγκεκριμένη ταινία όμως δεν λειτουργήσα έτσι, αλλά με τον ακριβώς αντίθετο τρόπο. Ξεκίνησα από μικρά δομικά υλικά (riffs) και προσπάθησα από αυτά να φτιάξω κάτι μεγαλύτερο (θέμα). Έτσι, το τελικό αποτέλεσμα μοιάζει περισσότερο με μουσική για videogame παρά για κινηματογράφο.

[...] Η ατμόσφαιρα της ταινίας είναι μοναδική, με την έννοια ότι ο σκηνοθέτης κινούμενος με μια μικρή κάμερα είχε καταφέρει να αποθανατίσει μια διαφορετική Αθηνά από αυτή που γνωρίζουμε όλοι, δηλαδή την εικόνα της Ολυμπιακής

Αθηνάς του 2004. Επίσης ο Δημήτρης Αθανίτης ήθελε μια μουσική με ιδιαίτερο στίγμα και δεν άργησα να διαπιστώσω ότι από τις λύσεις που του πρότεινα πάντα επέλεγε την πιο αντισυμβατική.

[...] Χρησιμοποίησα ήχους από το γύρισμα και τους επεξεργάστηκα. Αυτό ήταν αρκετά ενδιαφέρον για εμένα. Για παράδειγμα, μπορώ να αναφέρω τον ήχο μιας ομάδας Βραζιλιάνων που πανηγυρίζουν με κρουστά, σφυρίχτρες κ.λπ. Ο ήχος αυτός, επεξεργασμένος κατάλληλα, αποτέλεσε τη βασική επένδυση σε μια ιδιαίτερα δραματική σκηνή. Αρκετά δύσκολη ήταν η αναπαραγωγή αυτών των τεράστιων ηχητικών μαζών του πλήθους των σταδίων. Ευτυχώς, σε αυτό βοήθησε η εμπειρία του Σπύρου Αραβοσιτά. Ακόμη, μετά από υπόδειξη του σκηνοθέτη, οι background ήχοι, αφού δώσουν τις απαραίτητες πληροφορίες στο θεατή, χαμηλώνουν αισθητά σε ένταση. Τέλος, η μουσική έπρεπε να λειτουργήσει αρμονικά μέσα σε αυτές τις δύσκολες ισορροπίες.»

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Μια σκοτεινή ταινία με πολλές δόσεις σασπένς

Αγρύνια

του Νίκου Γραμματικού (2005)

Ο Ανδρέας και ο Νίκος είναι αδέρφια. Παρά τη συγγενεία τους και παρά το γεγονός ότι ο Ανδρέας, ο μεγαλύτερος από τους δύο, μεγάλωσε το Νίκο όταν ο πατέρας τους πέθανε, τα δυο αδέρφια είναι δύο τελείως διαφορετικοί χαρακτήρες: ο Ανδρέας είναι ένας διεφθαρμένος αστυνομικός, αναμειγμένος σε υποθέσεις σωματεμπορίας, ενώ ο Νίκος είναι ιερέας. Οι σχέσεις ανάμεσα στον Ανδρέα και το Νίκο είναι από ανύπαρκτες έως εχθρικές. Ωστόσο, όταν κάποιο βράδυ το πιστόλι του Ανδρέα εκπυρσοκορηθεί και σκοτώσει τη γυναίκα του, τη Δήμητρα, ο Ανδρέας θα βρεθεί κυνηγημένος και θα ζητήσει βοήθεια από τον αδερφό του. Οι δυο τους θα περάσουν μαζί μια νύχτα στην Αθήνα, κατά τη διάρκεια της οποίας, θα βρεθούν μπροστά σε ηθικά διλήμματα και εν τέλει, θα αναγκαστούν να επαναπροσδιορίσουν τη μεταξύ τους σχέση. Τρία χρόνια μετά τον βραβευμένο στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης Βασιλιά, ο Νίκος Γραμματικός επιστρέφει με μια σκοτεινή, υποβλητική ταινία όπου τον πρώτο ρόλο παίζουν οι ερμηνείες των δύο πρωταγωνιστών –και ειδικά του Βαγγέλη Μουρίκη– οι καλοστημένοι μονόλογοι και οι δρόμοι της νυχτερινής πόλης. Γ.Π.

» Ολύμπιον, 17:15

Μια ταινία «ψυχολογικού ρεαλισμού»

Νίκος Γραμματικός, σκηνοθέτης της ταινίας

Ποια είναι η ιστορία πίσω από την Αγρύνια;

Υπάρχει μια ιστορία ενός παλιού μου φίλου, που μου την είχε διηγηθεί πριν από κάποια χρόνια, πάνω στην οποία βασίζεται η Αγρύνια. Η ιστορία αυτή υπήρχε πολύ καιρό στο μυαλό μου, από το '95, όμως δεν είχα βρει έναν τρόπο να μπορέσω να τη μετασχηματίσω σε σενάριο για να μπορέσει να γίνει ταινία. Μετά το Βασιλιά, δεν ξέρω για ποιο λόγο, σαν το δολοφόνο που επιστρέφει στον τόπο του εγκλήματος, άρχισα να επιστρέφω εκεί που έπαιζα όταν ήμουν μικρός. Άρχισαν έτσι να δημιουργούνται στο μυαλό μου χώροι, αναμνήσεις, εμμονές και παιδικές μνήμες. Κάποια στιγμή, μου ήρθε στο μυαλό αυτή η ιστορία και κατάλαβα ότι όλες αυτές τις διαθέσεις μπορώ να τις φορτώσω στο τρίκυκλο αυτής της ιστορίας, να το καβαλήσω και να ξεκινήσω το ταξίδι της Αγρύνιας. Πρέπει κάθε ταινία να είναι ένα όχημα που να χωράει τις διαθέσεις μου. Αλλιώς, δεν ξεκινάω ποτέ να κάνω μια ταινία.

Στην πραγματική ιστορία οι ταυτότητες των ηρώων ήταν οι ίδιες;

Όχι –ο παπάς και ο αστυνομικός προέκυψαν στο σενάριο για λόγους πρακτικούς. Εννοώ ότι ο αστυνομικός μας βόλεψε γιατί είναι ένας άνθρωπος που μπορεί σε καθημερινή βάση να κουβαλάει ένα όπλο κι επίσης, είναι εύκολο να είναι μπλεγμένος σε κυκλώματα σωματεμπορίας, κι ο παπάς γιατί μπορεί σε πραγματολογικό επίπεδο να φύγει σε μια αποστολή

Βαγγέλης Μουρίκης ηθοποιός

[...] Ο χαρακτήρας που ερμηνεύω, ο Αντρέας, είναι ένας αστυνόμος που, με μία κίνησή του, μόλις λίγο πριν αρχίσει η ταινία, παύει να είναι αυτός που ήταν και μετατοπίζει τη ζωή του ολοκληρωτικά. Είναι ένας άνθρωπος σε αλλαγή ρόλων και ενώ θέλει να 'προλάβει' το γεγονός που τόσο απρόσμενα άλλαξε την ζωή του, το μόνο που κατορθώνει είναι να το ακολουθεί. Οι μετακινήσεις συναισθημάτων, απόψεων, κινήτρων, συμπεριφοράς και ότι άλλο τον στοιχειώνει, γίνονται, όπως είναι επόμενο, χωρίς κάποια συγκεκριμένη ροή. Αυτή η ασυνέχεια –η ένταση με την οποία ψάχνει επαφή μέσα στην αλλαγή του, και η έλλειψη διαδοχής του εαυτού– ήταν πολύ απαιτητική και σε συγκεκριμένες στιγμές πραγματικά δύσκολη.

χωρίς να είναι το τετριμμένο των Γατών Χωρίς Σύνορα και να έχει ενδουθεί ένα μοναχικό σχήμα. Αυτό μας έδωσε τη δυνατότητα με τον Νίκο τον Παναγιωτόπουλο να φορτώσουμε αυτούς τους δύο ήρωες με τις απαραίτητες αποσκευές για να κάνουν αυτό το ταξίδι της Αγρύνιας.

Η ταινία προβλήθηκε στις Νύχτες Πρεμιέρας και απέσπασε πολύ καλά λόγια καθώς και το βραβείο κοινού. Το περιμένετε; Πραγματικά, και προβλήθηκε ανάμε-

σα σε ταινίες του Σκορσέζε, του Κιμ Κι Ντουκ, του Γαβρά... Πήγε πολύ καλά εκεί. Και ομολογώ ότι δεν το περίμενα. Γιατί για 'μένα, αυτή η ταινία είναι μια μικρή αλλαγή στη διαδρομή μου.

Πώς το εννοείτε αυτό;

Θεωρώ ότι αυτή η ταινία είναι ένα βήμα παραπέρα για 'μένα. Είναι η πρώτη φορά που ασχολούμαι με κάτι που θα το ονόμαζα «ψυχολογικό ρεαλισμό». Στις προηγούμενες ταινίες μου οι χαρακτήρες δεν ήταν αυτοί που έπαιζαν τον σημαντικότερο ρόλο. Δεν είχα προσπαθήσει να πάω κοντά στις αντιφάσεις των χαρακτήρων με τέτοιο τρόπο, όπως σ' αυτήν την ταινία. Παλιότερα ασχολιόμουν περισσότερο με τη συμπεριφορά των ηρώων παρά με την ψυχοσύνθεσή τους. Είναι η πρώτη φορά που προσπαθώ, κάπως, να ακουμπήσω την ψυχοσύνθεση των ηρώων. Αυτή η ταινία πηγαίνει κοντά στους ανθρώπους και ψάχνει να βρει το πώς αυτοί οι δύο θα επικοινωνήσουν μέσα από εξομολογήσεις εκατέρωθεν.

[...] Ο Αντρέας μου δίνει την εντύπωση ενός ανθρώπου που οι κινήσεις του οφείλονται περισσότερο στη φόρα της κόπωσης του παρά στα κίνητρά του. Τον βλέπω γυμνό από κοινωνικά κίνητρα και συμπεριφορές, όπως άλλωστε κι από τη στολή που φοράει. Φαντάζομαι ότι αυτά ανήκουν στο κομμάτι του εαυτού του που έχει πάψει να υπάρχει και γι' αυτό δεν νομίζω ότι μπορώ να τα κρίνω. Βλέπουμε ότι αντιμετωπίζει τους κοντινούς του σαν γέφυρες με το παρελθόν που θέλει να γκρεμίσει πλέον και όχι να ξαναχτίσει σε μια σωστότερη βάση. Είναι ένας άνθρωπος σε κενό, που φαίνεται να έχει βασικό κίνητρο και μοναδικό στόχο το μηδενισμό του κοντέρ, πράγμα το οποίο και στο τέλος καταφέρνει. Μ' αυτόν τον τρόπο βρίσκεται και πάλι με τον αδερφό του στο σημείο που πριν από χρόνια είχανε χωρίσει.

Και οι δύο ήρωες παρουσιάζουν ψυχολογικές μεταπτώσεις και είναι χαρακτήρες αντιφατικοί. Αυτό είναι κάτι που συμβαίνει στη ζωή μας διαρκώς –σπάνια θα δούμε ανθρώπους σαφείς. Και οι δύο θέτουν, νομίζω, μερικά σημαντικά ερωτήματα για τη ζωή, που, λίγο αν προεκταθούν, θα τους βάλουν σε σοβαρά ηθικά διλήμματα.

Ποιο είναι το βασικό ηθικό δίλημμα;

Αυτό που μ' ενδιαφέρει, κυρίως, είναι η αποδοχή του διαφορετικού, του ξένου και κάτω από ποιους όρους γίνεται αυτή η αποδοχή. Κι εδώ, ο Ξένος είναι ο αδελφός εξ' αίματος. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι το κάτω από ποιους όρους επέρχεται ή δεν επέρχεται η αποδοχή μεταξύ των δύο.

Το γεγονός ότι η ταινία είναι γυρισμένη εξ' ολοκλήρου τη νύχτα δεν δυσκόλεψε την προετοιμασία της;

Θα έλεγα ότι μάλλον τη βοήθησε. Ξέρεις, κυκλοφορώ τη νύχτα και η Αθήνα πλέον ερμηνώνει τα βράδια. Αν έκανα την ίδια ταινία πριν δέκα χρόνια, θα είχα μια πόλη πολύ πιο ζωντανή. Κατά κάποιο τρόπο, είχαμε έτσι την ευκολία να κάνουμε γυρίσματα σε οποιοδήποτε χώρο.

Συνεργάζεστε και πάλι με τον κ. Μουρίκη για τον πρώτο ρόλο.

Ναι, είμαστε φίλοι με τον Βαγγέλη κι είναι ένας άνθρωπος με τον οποίο έχουμε δουλέψει δέκα χρόνια. Έχουμε μια πολύ στενή σχέση. Και είναι ένας άνθρωπος που ξέρει από κινηματογράφο.

[...] Η συνεργασία μου με τον κ. Γραμματικό στηρίχθηκε σημαντικά στην εμπειρία του Βασιλιά. Από κάποιο σημείο και μετά την ξεπέρασε και φτάσαμε σ' έναν άλλο τρόπο συνεννόησης, όπου ο ήρωας πλέον μας υποδεικνύει δρόμους συνεργασίας και στο τέλος μας επέβαλε μίαν ακόμα καλύτερη προσέγγιση από αυτή που μέχρι τότε είχαμε και ξέραμε.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Μπάμπης Παπαδόπουλος μουσικός

[...] Με τον Νίκο Γραμματικό συνεργαστήκαμε πρώτη φορά το 1992 όταν κάναμε οι Τρύπες μουσική για την ταινία Η εποχή των δολοφόνων. Είναι η πρώτη φορά που το αναλαμβάνω μόνος μου. Διάβασα το σενάριο, μ' άρεσε και δέχτηκα.

[...] Σημαντικό για 'μένα ήταν να βρεθεί το βασικό θέμα της ταινίας. Από και και πέρα έγιναν παραλλαγές πάνω του. Η ιστορία και η ατμόσφαιρα της ταινίας μου δημιούργησαν την επιθυμία για μια μινιμαλιστική προσέγγιση της μουσικής. Με τον Νίκο συνεργαστήκαμε στενά. Είχαμε συνεχή επικοινωνία, συχνές συναντήσεις και με βοήθησε πολύ η σχέση που έχει ο ίδιος με τη μουσική. Το πιο ενδιαφέρον σ' αυτή την ιστορία είναι ότι το ευχαριστήθηκα πολύ!

[...] Το να συνεργάζομαι δημιουργικά με τους ανθρώπους είναι από τα πιο ωραία πράγματα που συμβαίνουν στη ζωή μου εδώ και πολλά χρόνια. Το ότι αυτή τη φορά μου συνέβη μέσω μιας κινηματογραφικής ταινίας, μου 'δωσε τη χαρά μιας ακόμη όμορφης και δημιουργικής εμπειρίας...»

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Μια σκοτεινή ταινία με πολλές δόσεις σασπένς

Το γαλάζιο φόρεμα

του Γιάννη Διαμαντόπουλου (2005)

Η σχέση μιας μάνας με το γιο της. Σχέση λατρείας σχεδόν τυφλής. Ο γιος, χαρακτήρας δύσκολος από μικρός, δεν θα κρύψει τις ομοφυλοφιλικές του τάσεις. Η μάνα όμως προτιμά να εθελουφλεί. Ο γιος στη συνέχεια την ακολουθεί στην επιλογή της. Συνεχίζει όμως να συγκρούεται μαζί της για το παραμικρό. Πάντα όμως επιστρέφει, μοιάζει να είναι αγκιστρωμένος πάνω της με έναν περίεργο σύνδεσμο. Στην προσπάθειά του να φύγει μακριά της και να ακολουθήσει τη δική του πορεία, ταξιδεύει στο Παρίσι για να ασχοληθεί με το χορό. Η επιστροφή του θα είναι απογοητευτική. Αλλάζοντας πολλές δουλειές στόχος του, πέρα από τη δική του ευτυχία, είναι άλλοτε να εντυπωσιάσει και άλλοτε να προκαλέσει τη μάνα του. Καταλήγοντας στο πεζοδρόμιο ως τραβεστί, η πορεία του μοιάζει πια μη αναστρέψιμη. Και η μάνα, πάντα αρνούμενη να τον καταλάβει, συνεχίζει να του δίνει τα πάντα. Ο Γιάννης Διαμαντόπουλος μετά από πολύχρονη παρουσία στην τηλεόραση και το θέατρο στην πρώτη του επαφή με τον κινηματογράφο, σκηνοθετεί ένα δράμα χαρακτήρων στηριζόμενος στους εξαιρετικούς του ηθοποιούς, με κύριους τους Ράνια Οικονομίδου και Γιώργο Νανούρη ως μάνα και γιος που πραγματικά μοιάζουν να είναι οι ίδιοι οι ήρωές του.

B.P.

» Ολύμπιον, 22:00

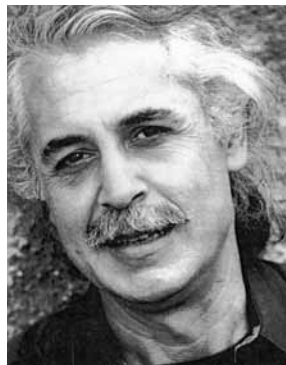
Για μια ταινία βασισμένη στους ηθοποιούς Γιάννης Διαμαντόπουλος, σκηνοθέτης της ταινίας

Γιατί διαλέξατε να μιλήσετε για έναν τόσο περίπλοκο χαρακτήρα που ζει στο περιθώριο;

Εμένα τα πρόσωπα του περιθωρίου γενικώς με αγγίζουν περισσότερο, με εμπνέουν, με συγκινούν, προσπαθώ να τα κατανοήσω, προσπαθώ να τα πλησιάσω. Μου μοιάζουν άτομα που έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Έτσι γεννήθηκε ένα θέμα για ένα τέτοιο πρόσωπο και υλοποιήθηκε το σενάριο. Ψάχνω, ψάχνω και βρίσκω. Οι ιστορίες που δεν είναι κοινές και έχουν μια σύγκρουση με την κοινωνία και με το περιβάλλον και με την οικογένεια και με τους εαυτούς μας επίσης είναι λόγοι που με κάνουν να προτιμώ θέματα για ανθρώπους που πάσχουν ιδιαίτερα.

Ήταν το συγκεκριμένο σενάριο που σας έκανε να γυρίσετε την πρώτη σας κινηματογραφική ταινία;

Είχα υποβάλει και στο παρελθόν πολλά σενάρια στο Κέντρο Κινηματογράφου, απλώς δεν είχαν εγκριθεί. Δεν είχε έρθει η σειρά μου ακόμα φαίνεται. Βέβαια, δουλεύοντας πολύ στην τηλεόραση και στο θέατρο, άφηνα κι εγώ τα πράγματα να πάρουν το δρόμο τους μόνα τους και δεν ήμουν πολύ μαχητικός ώστε να επιμείνω περισσότερο. Κι επειδή είχα ανάγκη να δουλεύω και ήθελα να δουλεύω, δεν μπορούσα να περιμένω. Κάθε σειρά ή κάθε έργο που ανέβαζα απαιτούσε ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, που σημαίνει ότι σε αυτόν το χρόνο εγώ δεν

ασχολιόμουν με τη μοίρα του κάθε σεναρίου που είχα υποβάλει στο Κέντρο. Και χωρίς το Κέντρο είναι πολύ δύσκολο να οργανωθεί μια μεγάλη παραγωγή.

Τι αποκομίσατε από αυτήν την εμπειρία της ενασχόλησης με τον κινηματογράφο;

Ένα παραπέρα καλλιτεχνικό βήμα σίγουρα ήταν, αλλά εγώ ουσιαστικά δούλεψα πάνω στο κείμενο, πάνω στους ηθοποιούς, με τη δική μου σχέση με το θέμα. Άλλωστε, η τηλεόραση που έχω κάνει εγώ, ειδικά οι πρώτες σειρές, ήταν ένα είδος κινηματογράφου για μικρή οθόνη, διότι ήταν σαν ταινίες κομμένες σε πέντε, εφτά επεισόδια, τότε μπορούσαμε ακόμα να κάνουμε μικρές σειρές. Τις ολοκληρώναμε πρώτα για να παιχτούν. Αυτό είχε μια γεύση κινηματογράφου, τα συνεργεία ήταν πάντα κινηματογραφικά, οι διευθυντές φωτογραφίας ήταν οι ίδιοι που δουλεύανε και στις ταινίες. Δεν ένιωσα κάποια διαφορά στο να κάνω ταινία. Αλλά στο σινεμά εγώ είχα δουλέψει πολύ και σαν βοηθός σκηνοθέτη και σε άλλα πόστα, ήμουν πάντα στον κινηματογράφο. Τρόμαξα μόνο όταν είδα την ταινία μου στον κινηματογράφο, δεν είχα δει ποτέ πλάνο μου σε μεγέθυνση.

Η ταινία έχει καθαρά ανθρωποκεντρική προσέγγιση και είναι εντυπωσιακή η δουλειά που έχει γίνει με τους ηθοποιούς.

Η ταινία βασίστηκε πάνω στην αλήθεια των ηθοποιών. Ήταν μια ταινία καθαρά σχέσεων, σχέσεων ε-

σωτερικής συμπεριφοράς. Το μεγαλύτερο μέρος της ταινίας άλλωστε διαδραματίζεται στα σπίτια που ζούνε αυτοί οι άνθρωποι. Από τη στιγμή λοιπόν που απέφυγα το θέαμα, απέφυγα τις σκηνές που φαντάζανε γραφικές, σκηνές περιέργειας για τους τραβεστί, στόχος μου ήταν να αναστήσω την ψυχή αυτών των ανθρώπων. Δεν είχα άλλο στόχο από αυτόν, δεν ήθελα να κάνω μια ταινία που να ικανοποιεί περιέργειες που έχουμε για τα άτομα αυτά, που είναι εκτεθειμένα και οι περισσότεροι τα βλέπουν με σαρκασμό και ειρωνία. Ήθελα να δείξω ότι αυτοί οι άνθρωποι, πέρα από το σόου που είναι αναγκασμένοι να παρουσιάζουν στη ζωή τους, είναι άνθρωποι όπως όλοι. Οι επιθυμίες τους, τα όνειρά τους, οι αγάπες τους, οι στόχοι τους είναι ίδιοι με όλων των άλλων. Οι άλλοι τους κάνουν να φαίνονται διαφορετικοί και αυτοί αμύνονται και περιθωριοποιούνται. Κυρίως όμως, ήθελα να δείξω τη σχέση μιας μάνας με ένα πρόβλημα που δεν είναι κοινό, δεν είναι σύνθηρες. Και μάλιστα η συγκεκριμένη μάνα, δεν ξέρει τι ακριβώς είναι αυτό το πρόβλημα και τι σημαίνει. Από ένα σημείο και μετά βέβαια, δεν θέλει και να το καταλάβει γιατί δεν ξέρει πώς να το αντιμετωπίσει. Για το λόγο αυτό βασίστηκε πολύ στους ηθοποιούς και ειδικά αυτούς που ενσαρκώνουν τους κεντρικούς χαρακτήρες της μάνας και του γιου. Αν με τους ηθοποιούς δεν καταφέρναμε να είμαστε πειστικοί, το όλο πράγμα θα κατέρρεε. Δεν είχε άλλο στήριγμα από την ανθρώπινη πλευρά που προσπάθησα να φωτίσω.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Διονύσης Τσακνής μουσικός

[...] Η αλήθεια είναι πως, από τις 41 μουσικές που έκανα για το θέατρο την τηλεόραση και τον κινηματογράφο, οι 14 αφορούν σε σκηνοθετικές δουλειές του Γιάννη Διαμαντόπουλου. Αυτό, φυσικά και διευκόλυνε τη συνεργασία μας, υπό την έννοια πως δεν συζητούσαν δύο ξένοι, αλλά δύο από εικοσαετίας περίπου, φίλοι. Έτσι, οι όποιες απαιτήσεις του Γιάννη ή ενστάσεις και αντιρρήσεις του για κάποια μουσικά θέματα, που έφερνα απ' την αρχή των γυρισμάτων μέχρι το τελικό μοντάζ, αντιμετώπιστηκαν απ' τη μεριά μου ως θετικές και απαραίτητες υποδείξεις προκειμένου να προσεγγίσω με τον ίδιο τρόπο το θέμα της ταινίας και καθόλου ως προσωπική και καλλιτεχνική απόρριψη. Δεν θα κουραστώ να επαναλαμβάνω, πως παρά τα χρόνια μου, αισθάνομαι ακόμα μαθητής του. Ενδεικτικά, σας λέω πως η μουσική της ταινίας γράφτηκε τρεις φορές απ' την αρχή.

[...] Η φιλία όμως και η καλή διάθεση δεν είναι από μόνες τους κλειδιά που οδηγούν σε εύκολες λύσεις. Έπρεπε να δω τους ήρωες με την ίδια ματιά που τους έβλεπε ο σκηνοθέτης, να απαλλαγώ δηλαδή από τις επιλεκτικές μου συμπάθειες στους ρόλους και από περιττούς συναισθηματισμούς. Έπρεπε να γίνω κι εγώ, μέσω της μουσικής μου, ένας ψυχρός αφηγητής μιας δραματικής αλλά

και ολέθριας σχέσης, ανάμεσα σε μια μάνα κι ένα γιο με τις ιδιαιτερότητες αλλά και τις ακρότητές του. Άρρησα ίσως να καταλάβω πως ο Γιάννης Διαμαντόπουλος μου ζητούσε να κάνω μια μουσική υπέρβαση, με ό,τι μπορεί να σημαίνει αυτός ο όρος. Το αποτέλεσμα ήταν μια σύνθεση που περισσότερο σημειώνει τις ατμόσφαιρες, παρά τον σχολιασμό των εικόνων. Αυτό δηλαδή που (υιοθετώντας αυτούσια τον αγγλικό όρο) συνηθίσαμε να ονομάζουμε ambient μουσική.

[...] Αυτά όλα, όσον αφορά στις μουσικές για τις σκηνές που συνόδευαν την εικόνα, διότι κατά τα άλλα, έπρεπε να δουλέψω πάνω σε μια ευρύτατη γκάμα, που έπαιζε από μουσική καμπαρέ ή drag show μέχρι «σκυλάδικο» στα μέσα της δεκαετίας του '70. Και το ειρωνικό της υπόθεσης είναι πως το rock λείπει εντελώς ως είδος. Νομίζω όμως πως υπάρχει, τουλάχιστον ως διάθεση.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Αναζητάμε το νέο και το περιμένουμε

GALAXIA
VACATION CLUB

Μπαμπά θα έρθεις;

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγκαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.

Μαθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τριήμερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, ins και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί. Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500

κρητική κουζίνα - ρακάδικο
traditional cretan cuisine

Γνήσια κρητική κουζίνα, με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες. Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το βράδυ. Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2, πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε. και στο τηλέφωνο 2310-228.300

Original cretan cuisine, made out of genuine products from Crete. Homemade "raki" with "meze" (traditional appetizers), "dakos" (dried bread baked the old fashion way), based on the famous healthy cretan products. Choose any of the "plates of the day" to get a taste of home cooking. Our advice: let the personel suggest the perfect combination of meals and take care of you the traditional cretan way.

Open from 13:00 pm to 3:00 am. 2 Tsopela str. (behind the National Theater), tel.: 2310-228.300

καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος

Εκθεση | Εθν. Αντίστασης 7Α | 551 33 Θεσσαλονίκη | Τηλ. & Fax: 2310 457 010
info@mythosaudio.gr www.mythosaudio.com

Αγκαλιόζοντας τον κόσμο

ΑΘΗΝΑ
ΕΔΡΑ: ΛΕΩΦ. ΣΠΑΤΩΝ-ΛΟΥΤΙΑΣ 5ο κλπ. 19019, ΣΠΑΤΑ
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210-3569111 FAX: 210-3569925
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ: 210-9666666

www.olympicairlines.com

new Fullfilm Motion Picture film

FUJIFILM
Motion Pictures

The Eterna by Fujifilm not only but extra with

Outstanding Features of ETERNA 500

- Ultra-fine grain
- Outstanding gradation balance
- Excellent sharpness
- Broad exposure latitude
- Enhanced film-to-tape characteristics

FUJICOLOR NEGATIVE FILM
ETERNA
ISO 500

FUJICOLOR POSITIVE FILM
F-CP
ISO 200 / ISO 400

FUJIFILM HELLAS A.E. Ηχούς 1, Π.Φάληρο, Τηλ.: 210 - 9404100, www.fujifilm.gr
ΔΙΑΘΕΣΗ: KaBel, Τηλ.: 210-6858033, Fax: 210-6858034, email: kabel2@otenet.gr

Αδαμίδης ΑΕ

...η κορυφαία επιλογή σας!

Κάντε enter στη νέα εποχή Αδαμίδης ΑΕ

Ένα αυτοκίνητο BMW σημαίνει να έχεις προνόμια στο δρόμο. Να απολαμβάνεις την απόλυτη εμπειρία οδήγησης. Ένα αυτοκίνητο BMW αξίζει το καλύτερο service. Γι' αυτό εμπιστευτείτε την BMW σας στα πιο ικανά χέρια service. Στην Αδαμίδης ΑΕ. Γιατί εμείς στην Αδαμίδης ΑΕ έχουμε προβλέψει κάθε σας διευκόλυνση και σας παραχωρούμε μια BMW 520 ή μια BMW 318 κατά τη διάρκεια παραμονής του αυτοκινήτου στο συνεργείο μας. Έχουμε προβλέψει να απολαμβάνετε άρτια εξυπηρέτηση, καλύτερους όρους χρονομίσθωσης και τελική τιμή, από τους καλύτερα εκπαιδευμένους ανθρώπους και στο πιο ευχάριστο περιβάλλον. Γιατί ένα αυτοκίνητο BMW δεν είναι ένα απλό αυτοκίνητο. Είναι το δικό σας αυτοκίνητο. Κάτι που εμείς, στην Αδαμίδης ΑΕ γνωρίζουμε καλά.

Αδαμίδης ΑΕ
Μέλος του Επέλεχτου Δικτύου Επηρεών BMW Hellas ΑΕ

4ο χλμ. Εθν. Οδού Θεσσαλονίκης - Αθηνών, 570 09 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: (2310) 753615
Fax: (2310) 752262

BMW
Ultimate Driving Machine

ISO 9001: 2000

Επισκεφθείτε μας και στο διαδίκτυο: <http://www.adamidis.gr> • e-mail: info@adamidis.gr

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 7, ΤΗΛ: 2310 277 004 ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 24
www.ianos.gr e-mail: ianos@ianos.gr

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΒΡΟΧΗ

Ανέκδοτο αυτοβιογραφικό κείμενο, σίχοι, φωτογραφικό υλικό, δημοσιευμένα και αδημοσίευτα κείμενα για τον μεγάλο δημιουργό και το έργο του. Κυκλοφορεί από τη σειρά ΙΑΝΟΣ ο μελωδός.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΣΜΑΤΑ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2006

Τραγούδια αγάπης, σίχοι που γράφτηκαν για να γίνουν τραγούδια αλλή και σίχοι που υπέκυψαν τελικά στη γοητεία της μουσικής. Όποιοι κι αν είναι οι δημιουργοί -Έλληνες, ξένοι, άνδρες, γυναίκες, νεότεροι, αρχαιότεροι, γνωστοί, άγνωστοι- ένα είναι σίγουρο, η μούσα τους είναι η ίδια: η αγάπη.

For sport victims.

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Τα μήλα του Αδάμ / Adams Aebler

του Anders Thomas Jensen (Δανία, 2005)

Μια γλυκόπικρη κωμωδία για τη δύναμη της θέλησης και την πίστη στη ζωή

Ένας φυλακισμένος νεοαζί, ο Adam, φθάνει σε μια εκκλησία στην ύπαιθρο της Δανίας. Πρόκειται να εκτίσει εκεί την ποινή του υπηρετώντας τον ιερέα. Γρήγορα μένει κατάπληκτος από την προσωπικότητα του Ivan του πάστορα. Έχει μαζέψει στην εκκλησία του πρόσωπα με ανάλογο, όπως του Adam, παρελθόν: είναι ο Gunnar, ένας κλεπτομανής βιαστής γυναικών

και ο Khalid, ένας οργισμένος μετανάστης από τη Σαουδική Αραβία, που ληστεύει πρατήρια βενζίνης μαχόμενος τον καπιταλισμό. Απέραντα αισιόδοξος και με αντισυμβατική συμπεριφορά, ο Ivan ζητά από τον Adam να θέσει ένα στόχο. Αυτός χωρίς δισταγμό αποφασίζει να κάνει μια μηλόπιτα και ο πάστορας του αναθέτει να προσέχει τη μηλιά που βρίσκεται στην αυλή της εκκλησίας. Όμως ο Adam είναι γεμάτος οργή και θυμό για το πάστορα και αποφασίζει να συντριψει την καλοσύνη του. Καθώς έρχεται αντιμέτωπος με τις μικρές προσωπικές ιστορίες που α-

φορούν το παρελθόν του Ivan, ο Adam όλο και περισσότερο εξαγριώνεται. Η τρίτη ταινία του Anders Thomas Jensen ως σκηνοθέτη, είναι μια γλυκόπικρη κωμωδία για τη δύναμη της θέλησης και την πίστη στη ζωή. Το θεολογικό στοιχείο της ταινίας είναι οργανικά ενταγμένο μέσα στη δραματική πλοκή και αυτό κάνει την ταινία να έχει και κάποιες σημα-

σίες σχετικές με την πάλη καλού-κακού. Αν και η αφήγηση παρακολουθεί τη διαδρομή του Adam από την σκληρότητα και τη μισαλλοδοξία στην καλοσύνη και την προσφορά στον άλλο, είναι απολύτως καθαρό ότι το κέντρο βάρους της ταινίας είναι το πρόσωπο του νεαρού πάστορα. Αντιμέτωπος με τις δοκιμασίες της ζωής, το πρόσωπο αυτό φαίνεται να διστάζει και να λυγίζει: αυτές τις αμφιταλαντεύσεις παρακολουθεί η σκηνοθεσία. Διάστικτη από ένα μαύρο χιούμορ, η ταινία μοιάζει σε κάποιες στιγμές σαν μια παρωδία ταινιών του Bergman και του Dreyer. Όμως η τελική αίσθηση είναι μοναδική καθώς επιβάλλει στον θεατή όλο αυτό το παράξενο σύμπαν ιδεών και χαρακτήρων. Ένας από τους πιο γνωστούς σεναριογράφους του Δανέζικου σινεμά, ο Anders Thomas Jensen έχει γράψει μεταξύ άλλων και τα σεναρία σε ταινίες όπως *Mifune* (Soren Kragh-Jacobsen, 1999), *Open Heart* (Susanne Bier, 2000), *Brothers* (2004).

» *Ciné Τζον Κασσαβέτης, 13:00*

Allegro

του Christoffer Boe (Δανία, 2005)

Ο Zetterstrom είναι ένας διάσημος πιανίστας. Μετά από μακρά παραμονή στη Νέα Υόρκη, επιστρέφει πίσω στην πατρίδα του την Κοπεγχάγη. Πρόκειται να δώσει εκεί ένα κονσέρτο. Η απόλυτη τελειομανία του έχει κάποιες σοβαρές επιπτώσεις στην προσωπικότητά του: δεν έχει πλέον αναμνήσεις από το παρελθόν του. Μετά όμως την επαφή του μ' έναν αγγελιοφόρο που προέρχεται από τη μυστηριώδη «Ζώνη», μια συνοικία στο κέν-

Η πάλη ανάμεσα στην λήθη και τη μνήμη, στη θέρμη των αναμνήσεων και στην ψυχρότητα μιας ζωής χωρίς συναίσθημα

τρο της πόλης, ο Zetterstrom αισθάνεται να επιστρέφει πάλι στο παρελθόν. Του προκαλούνται απορίες για το τι τον έκανε να φύγει από την Κοπεγχάγη. Ήταν η συναισθηματική απογοήτευση και η ατυχής κατάληξη που είχε ο έρωτάς του για τη χορευτική Andrea. Αβίκανος να εκφράσει τα πραγματικά του συναισθήματα, ο Zetterstrom, όχι μόνο τερμάτισε άδοξα τη σχέση τους αλλά προκάλεσε και το κενό μνήμης. Όλα αυτά τα συναισθήματα και οι αναμνήσεις από την ερωτική του σχέση αποθηκεύθηκαν στη «Ζώνη». Ο Zetterstrom εισβάλλει στη «Ζώνη», αποφασισμένος να αναζητήσει το παρελθόν του...

Γυρισμένη από τον Christoffer Boe, σκηνοθέτη του εντυπωσιακού *Reconstruction*, η ταινία αυτή ανήκει μόνο κατ'έπιφαση στο είδος της επιστημονικής φαντασίας. Χρησιμοποιώντας μια σειρά από διαφορετικά μέσα και φορμά -έγχρωμο και ασπρόμαυρο φιλμ, Super-16 και 35mm, DV- η σκηνοθεσία δημιουργεί μια ατμόσφαιρα μυστηρίου και μέσα σ' αυτή βυθίζει τον θεατή. Και σ' αυτή, όπως στην προηγούμενη του σκηνοθέτη, θα βρούμε την αντισυμβατική αντιμετώπιση των νόμων της αφήγησης, τις ανατροπές στο χρόνο και το χώρο. Ο θεατής, όπως εξάλλου και ο κεντρικός χαρακτήρας, καλείται να ανασυνθέσει, μέσα από τα κομμάτια και τα αποσπάσματα, το παρελθόν και τα συναισθήματα που αυτό προκαλεί. Είναι η πάλη ανάμεσα στη λήθη και τη μνήμη, στη θέρμη των αναμνήσεων και στην ψυχρότητα μιας ζωής χωρίς συναίσθημα, αυτό που βιώνει ο ήρωας. Άλλοτε ένα ταξίδι στη μνήμη και άλλοτε μια ικνογραφία αναμνήσεων ενός ερωτικού πάθους, η ταινία αυτή έχει ως στενούς συγγενείς το *Stalker* του Andrei Tarkovski, τις Άγριες φράουλες του Bergman και τις ταινίες του Wong Kar-wai και του Alain Resnais.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 23:00*

Christoffer Boe

[...] Η αφετηρία είναι απλή. Θέτουμε μια πολύ παλιά ερώτηση: «Τι θα συνέβαινε, εάν...»; Τι θα συνέβαινε εάν μπορούσαμε να γυρίσουμε πίσω και να αλλάζαμε το παρελθόν; Δεν είναι αυτό κάτι που όλοι χρειαζόμαστε; Μια δεύτερη ευκαιρία για να συνειδητοποιήσουμε τα λάθη μας και να αλλάξουμε το παρελθόν; Ίσως όχι. Ίσως δεν έχετε άσχημες αναμνήσεις. Ίσως ποτέ δεν έχετε πάρει μια άσχημη απόφαση, ποτέ δεν έχετε θρηνησει για κατεστραμμένα όνειρα, ποτέ δεν έχετε πετάξει τη μοναδική ευκαιρία της ζωής για να είστε ευτυχισμένος. Ίσως η

ζωή σας είναι απ'όλες τις πλευρές άσπιλη. Ένα μικρό αριστούργημα. Όμως για τον ήρωα της ταινίας αυτό δεν ισχύει, είναι ένας παγκόσμιος γνωστός πιανίστας μ'ένα παρελθόν που έχει ξεχαστεί.

Η ταινία *Reconstruction* ήταν με κάθε τρόπο μια δήλωση αγάπης για το σινεμά και το κινηματογραφικό είδος. Όπως το είχαμε δει, κάναμε μια ιστορία αγάπης για το πρώτο ραβεβού ανάμεσα σε δύο ανθρώπους, η οποία είχε ανακατευτεί τόσο, που οι θεατές έφευγαν από τον κινηματογράφο είτε οργισμένοι είτε σε έκταση.

Η ταινία *Allegro* είναι μια ταινία επιστημονικής φαντασίας. Για μένα η επιστημονική φαντασία είναι ένα κινηματογραφικό είδος που ρωτά: «Τι θα συνέβαινε εάν...»; Η ταινία διαδραματίζεται σ' αυτό που θα μπορούσε να 'ναι το παρόν. Δεν μ'ενδιαφέρει το στοιχείο της επιστημονικής φαντασίας αλλά η επιθυμία που απορρέει από το κινηματογραφικό «είδος» να αμφισβητεί συμβατικότητες -με την έννοια ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά σε σχέση με το πώς τα αντιλαμβανόμαστε.

Στη ταινία *Allegro* παίρνουμε ένα ερωτικό δράμα και βλέπουμε τι συμβαίνει σ' αυτό, τοποθετώντας το σ' ένα περιβάλλον επιστημονικής φαντασίας. Είναι μια ταινία για έναν άνδρα που έχει χάσει τον έρωτα της ζωής του. Και εξαιτίας αυτού απαρνιέται το παρελθόν του. Θέλει να το ξεχάσει και ορισμένοι άνθρωποι τον πικραίνουν. Απαγάγουν το παρελθόν του και το τοποθετούν στη Ζώνη στη Κοπεγχάγη. Η Ζώνη είναι ένα είδος πόλης μέσα στην πόλη, που είναι κλειστή για τον έξω κόσμο. Η πρόκληση για τον ήρωα είναι

να μπει μέσα στη Ζώνη και να πάρει το παρελθόν του. Όταν κάποιος βλέπει την ταινία, η αφήγηση είναι αρκετά γραμμική.

Η επιστημονική φαντασία συνήθως απαιτεί αρκετά χρήματα για τα σκηνικά και για την επεξεργασία της ταινίας. Αυ-

τή η ταινία όμως θα έπρεπε να 'ναι χαμηλού προφίλ. Είναι οι ιδέες που έχουν σημασία. Δεν μ'ενδιαφέρουν τα μεγάλα εφέ και καμιά δανέζικη ταινία δεν μπορεί να ανταγωνισθεί τις αμερικάνικες ταινίες που έχουν το χρόνο και το χρήμα να προσφέρουν σε αφθονία ειδικά εφέ. Ωστόσο, μπορούμε να τις ανταγωνιστούμε με μια καλή ιδέα και την οξυδέρκεια. Αυτή μας δίνει ένα διαφορετικό χώρο να αναπτυχθούμε απ'ότι στα μεγάλα αμερικάνικα blockbuster και χρειάζεται να εκμεταλλευτούμε αυτό το γεγονός.

[...] Έγινα σκηνοθέτης λόγω της μεγάλης μου αγάπης για το κινηματογραφικό μέσο και για το τι είναι ικανό αυτό να κάνει. Ο κινηματογράφος είναι ένα υπέροχος τρόπος για να πλησιάσεις τη ζωή. Ο κινηματογράφος είναι αυτό το παράξενο μέσο που μας διασκεδάζει ενώ παρακολουθούμε τους εαυτούς μας. Για μιάμιση ώρα μπορούμε να γελάσουμε και να κλάψουμε χωρίς καμιά συνέπεια. Διδασκόμαστε για τον έρωτα, την απώλεια και το θάνατο πριν ακόμα τα βιώσουμε όλα αυτά στην αληθινή ζωή. Οι ταινίες είναι ένα εισιτήριο VIP στη ζωή, ένα ελεύθερας.

(δηλώσεις στη ηλεκτρονική τοποθεσία www.dfi.dk και στις σημειώσεις για την παραγωγή)

FIRST SHOT

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

PUBLICATION OF THE 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

‘Wallace and Gromit’ artists share their animation secrets

Making the plastecine speak

Meet the director: Niki Karimi (“One Night”)

We emailed eight questions to all the international competition directors. Here are the responses of Niki Karimi, whose film debuts today. In “One Night” a young woman wanders the streets of Teheran.

What was the film that you most enjoyed watching in 2005?

I always like to watch films but I like “Il girdo” from Michelangelo Antonioni the best.

What do you most love about the city or neighborhood where you live?

My neighborhood is silence, which I like.

If directing films is your top talent, what is your second talent in life?

Swimming.

Do you have a pet? If so, what is it and what's its name?

No.

What was the most embarrassing, difficult or dangerous moment in making your film?

We didn't have any permission for making the film.

What music CD did you listen to the most while creating the film?

Chopin, Mazurkas.

Who is your favorite figure of Greek mythology, history or philosophy?

Eros.

How much coffee do you drink each day (and what kind)?

3 or 4 cups.

The plastecine heroes traveled to town in the wizardly toolbox of animator Merlin Crossingham, who together with model-maker Jill Keough, explained a thing or two about the stop-motion animation in a masterclass yesterday. “As much as possible, we try to do it by hand,” explained key animator Crossingham, of the UK-based Aardman Animations who made the film with DreamWorks. Co-directors Nick Park and Steve Box made the film in which Wallace and Gromit face a hare-y villain- the old-fashioned way, 1 or 2 frames at a time. There is only a tad of CGI animation, for moments like when rabbits fly.

“We almost have to make the film twice,” Crossingham and Keough explained. The first time, each detailed storyboard frame is shot and edited, with rough voice-over, added. Only then can the stars (of which there are sometimes several dozen exact clones) be brought out of their storeroom to do their stuff. The characters of the film fit in one or two hands - or more, in the case of the largest of them all, the evil bunny with difficult-to-animate-faux fur. They are carefully created of plastecine, foam and other materials, and placed in detailed mini-sets. When there is dialogue, the puppets’ mouths are moved frame-by-frame to match the pre-recorded sound using teeny sticks and dentist tools. An animators’ team make the little protagonists come to life. “The animator is the actor;”

Not only did the stars of Tuesday night’s surprise film come to Thessaloniki, but viewers were actually able to touch them, to take their picture with them and even to pick them up. Yes, adorably stupid Wallace and delightfully clever canine Gromit were at the Cassavetes theater, promoting their first feature film, “Curse of the Were Rabbit”.

Crossingham explained: “It’s easy to add motion, but hard to add life.” Working in concentration in a dark environment, contorting their bodies at times to reach the puppets, the animators must rely on not just skill but instinct. “You

have to learn how to animate and then forget how to animate,” Crossingham said of the zen art. Yes, this did require a little demo on the camera/laptop-setup and the canine star seemed like a good candidate. “The secret with Gromit is his brow,” the animator explained, pointing out that the mouthless dog’s ears are more static. “The hardest thing to animate is thought”, he believes.

The characters’ first feature required they be able to “put up with a lot more abuse” than in shorter works. For this reason, Wallace sported special foam trousers instead of his usual plastecine ones that simply crack too easily. There also had to be many more of each character, so identical mould copies were manufactured on the

premises. Of course, just as in the real movie biz, the main characters wear out and break, and -even worse- sometimes hit the cutting room floor. None are sadder than the artists behind them, who sometimes labor over characters or scenes for weeks only to have their work lost.

Stop-motion animation is remarkably slow. A team of over 250 people, including 30 animators, can aim to produce 100

seconds of a film in a whole week. In full production, the Aardman team work on 30 different mini-sets simultaneously within one huge studio. There is definitely a big pay off - as the popularity of “Chicken Run”, which both Keough and Crossingham worked on, proves. Crossingham noted that though the cinemas are inundated with a flood of CGI animations, people remain psychologically attached to claymation-type work. The suspension of viewers’ disbelief - and maybe its ability to trigger emotional reactions - seems easier when the object is in three dimensions, and not one. Computer-based animation has till now been confined, in the Aardman studios, to fine-touches like creating tricky particles like smoke or mind-waves which are notoriously hard to film in real life.

Aardman, which has a five-film deal with DreamWorks, is also developing a film with more CGI work to be shot in the US, as well as the script for “Crude Awakenings”. UPI is releasing the “Wallace and Gromit” feature locally on December 8.

Fearless Freaks: filming the band next door

"The Flaming Lips? Yeah, they've been doing some really weird stuff. Punk rock to start with," a music journo informs me as I am on my way to watch "Fearless Freaks", a documentary by Bradley Beesley, who has spent a good 13 years filming the rise and fall of Flaming Lips, the band from his hometown in Oklahoma, who went on to play venues within the same line-ups as REM, Coldplay and Metallica. A music expert I am clearly not, but if there is one thing Beesley and I agreed on when we met yesterday, it is that the film is not really about the music.

What is so special about Flaming Lips that kept you interested in making this film for thirteen years?

The band started in 1983 and I started following them in 1990. And I did so for 13 years. Although it is labeled a music documentary, hopefully, what comes out more is the characters in the film. I don't really consider it a music documentary. Hopefully it comes across as a film about families and struggles and real-life problems that everyone has. But you have to have a theme no matter if your film is about hand-fishing or music.

So what you are saying here is that although you made a film about a band, the music is not the focus?

Right. The main feature of the film is that the two main characters, Wayne and Steve, are very interesting individuals. They are both talented and passionate and they are both engaging to watch. This is why you never see an entire song. You get a minute maybe of a song and then you get on with the story and the more humanistic elements of that story.

So how did you end up with this film?

It was kind of an accident. I've been shooting music videos with Flaming Lips since I was in university in 1992 and I collected hours and hours of footage of the band. In 1999, I met Wayne's brother, who had all the Super 8 films of Wayne and his brothers playing American-style football. At first I thought the Flaming Lips are punk rock. Wayne playing football - that's not punk rock. But after watching hours of stuff it occurred to me that this was Wayne's evolution from a kid to a rock star. This is what made me realize that this film could be deeper than just about the music. I thought it would be important to tell a story like Wayne's because he still lives in this crack-infested neighborhood that he grew up in while most guys like him would have moved on.

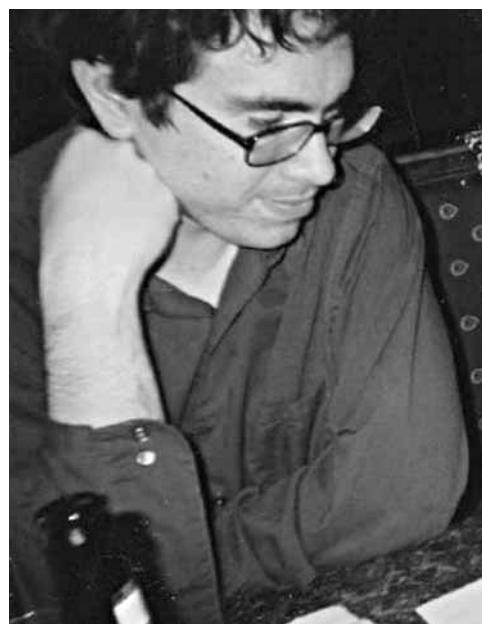
You show characters doing what they do every day. The black-and-white scene where we see Steve prepare to shoot up heroin is very powerful, possibly because he makes it seem so mundane and matter-of-fact. Has this scene prompted strong reactions?

Everyone comments on that scene. It was very important that Steven allowed me to film this. He does the whole thing as if he is working on a crossword puzzle or something. Instead he is preparing to shoot up heroin in front of me. It's a very personal thing to share and it was the second-to-the-last time he actually ever shot up heroin. He is all cleaned up now, he is married, has a kid. For a while though, it was looking pretty bad for him and I think if Steven had died, which was a possibility, or if he was still on drugs, it could have been somewhat irresponsible of me to include that scene. There might not have even be a film without that scene because it sort of gives the film some struggle, and without that struggle it would be just this big, happy Flaming Lips parade.

FEST FORWARD

...with Angelike Contis and Elinda Labropoulou

Collaborating with chaos

His first two low-key films, "Funny Ha Ha" and "Mutual Appreciation", may have created a splash and Thessaloniki may be the first foreign festival he's attended, but Andrew Bujalski isn't sure he wants to take it all "to the next level". He really likes the way

he's made films till now.

The young director only briefly tried living in LA, isn't into distribution hustles and prefers working in a small-scale, actor-centric way. He can't remember a time when he's wanted to be anything but a director and makes his films in an "isolated, autonomous" way. He's enamored with the madness of production. He calls it: "Collaborating significantly with chaos." No matter what, in Bujalski's opinion, casting comes first. Bujalski wrote both scripts, which focus on the realer-than-real lives of mid-20somethings, around his actors. "Mutual Appreciation" is centered on charismatic, boy-faced Justin Rice, who's also a musician in the band on the soundtrack, Bishop Allen. He prepares his actors by "trying to create space" for them.

The Harvard-trained director's seen the alternative. He's been on sets where it takes forever to set everything up - but the magic is missing. In the end, he's observed, "the lighting is great, but the film is dead." Bujalski prefers to work in "the opposite way."

With "Mutual Appreciation", on the one hand, things were easier because people had heard of him. However, making his second film was also harder. The emotions hit closer to home because the story had a male protagonist, he says. Bujalski faced it all

daily when he edited "Mutual Appreciation" at home on a Steenbeck that NYU wanted to throw away. Bujalski, who appears in his own films as a self-effacing guy, says he makes movies "for the same reasons I watch them... I learned a lot about life and communication from the films I see." He adds, "I hope I do the same for others." His second film is poised for a "small and scrappy" US release by spring or summer.

TODAY'S AGENDA

While the American visitors to the festival may normally celebrate Thanksgiving with turkey in Alabama or New England, or three-layer cheesecake in New York, they will have to settle for taverna food and films. There will also be a masterclass by Alex MacDowell (Ilam, Cassavetes cinema). The Greek creators of touching screenwriter tale "Buzz", Athens nighttime meander "A Dog's Dream", competition film "Sweet Memory" and explosive "Hostage" speak to the press (Ilam, Warehouse C). Christos Bakalopoulos is going to be honored at a noon Pavlos Zannas cinema event. Then, join the Danes for a round table on their cinema at 7pm (Agora tent). In the evening, there will be special tributes to two Michaels - Cacoyiannis (at Aristotle University) and Winterbottom (at the Frida Liappa cinema, 9pm). The festival-sponsored Independence Days party takes place at the multi-level, airy Sante Bar (Kapodistriou 3).

Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr